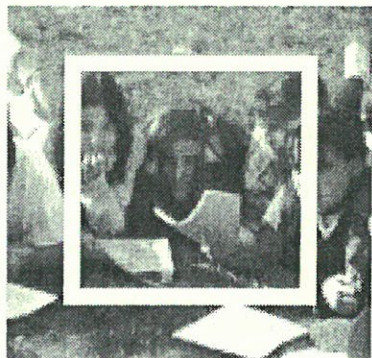

▶
■
■
■
P r e g à r i e s

▶ per a tardes d'esplai

Comissió d'Animació de la Fe
MOVIMENT DE CENTRES D'ESPLAI CRISTIANS

Les fitxes que tot seguit trobareu tenen la intenció d'acostar la pregària a les nostres activitats d'esplai setmanals. Al mateix temps, tenen la intenció, a través dels comentaris de l'Evangeli del diumenge i de la pregària o el conte respectiu, de fer que als infants els comenci a ser familiar; els comenci a "sonar" allò que diumenge podran sentir si van a missa.

Aquesta estona de pregària, que normalment no superarà els cinc o deu minuts, seria bo que la fèssiu habitualment, no un dissabte sí i dos no.

La podeu fer junts, tots els grups del centre, abans o després de l'activitat que tingueu preparada. També estaria bé que qui dirigís la pregària es llegís prèviament la cita de l'Evangeli a la qual fa referència, per tal de poder posar cullerada en el que aquí teniu escrit i així fer-ho vostre.

Trobareu que hi ha dissabtes per als quals no hi ha preparada cap pregària, com per exemple el 30 de desembre, o el 13 d'abril (Dissabte Sant), ja que he considerat que, normalment, aquests dissabtes no acostuma a haver-hi esplai en la majoria de centres.

Us proposo dos breus esquemes de com podria ser aquesta petita estona de pregària:

■ **Abans de l'activitat.**

- Donar la benvinguda als infants.
- Llegir la introducció.
- Llegir el comentari de l'Evangeli i afegir-hi el que creieu oportú per tal de lligar-ho amb la realitat que esteu vivint.
- Llegir el conte o pregària.
- PareNostre (cantat o resat).
- Dividir-nos en grups per començar l'activitat.

■ **Després de l'activitat**

- Fer un breu comentari de com ha anat l'activitat dels diferents grups.
- Llegir la introducció.
- Llegir el comentari de l'Evangeli i afegir-hi el que creieu oportú per tal de lligar-ho més amb la realitat que esteu vivint.
- Llegir el conte o pregària.
- PareNostre (cantat o resat).
- Comiat i fins la setmana vinent.

Tant de bo us siguin d'utilitat aquestes fitxes, doncs la meva intenció no ha estat altra que la de facilitar-vos unes eines amb les que poder treballar la pregària en les nostres activitats d'esplai setmanal. (Tots sabem que en molts, molts centres la poca pregària que es fa amb els infants és en les colònies, i algunes vegades en les sortides de cap de setmana, i aquí s'acaba tota la pregària que oferim als infants dels nostres centres).

Potser us sigui una mica feixuc al començament, però crec que només és qüestió de posar-s'hi i ja veureu!

Dissabte 30 de Setembre**Introducció**

Hem començat un nou curs. Ens cal deixar la mandra i la comoditat de l'estiu i posar-nos a treballar de valent per treure endavant aquest curs que tot just acaba de començar. No ens podem adormir, ens caldrà constància en el nostre treball si volem arribar bé a final de curs; ens caldrà fer els deures, estudiar, anar a dormir més aviat i llevar-nos més d'hora, mirar menys la televisió, ... Però al final, al juny, quan acabem el curs, el nostre esforç es veurà recompensat. Que no ens passi com li va passar a la cigala de la faula de "La cigala i la formiga", que es va passar tot l'estiu cantant, mentre la formiga anava emmagatzemant menjar per quan arribés l'hivern, i quan l'hivern va arribar la cigala no va tenir res per menjar, mentre que la formiga tenia el rebost ben ple.

Comentari de l'Evangeli: Lc 16, 19-31

Els qui diumenge anirem a missa, veurem que a Llätzer i a un home ric els succeeix quelcom semblant al que li succeí a la cigala i la formiga. L'home ric tenia tot el que volia i desitjava aquí a la terra, només pensava en el seu propi bé, oblidant-se dels altres. Llätzer, en canvi, és un home pobre, no té res. Ambdós moren, i un cop al cel, Llätzer gaudirà de tot allò que aquí a la terra no va poder gaudir, mentre que l'home ric tindrà un destí força diferent al de Llätzer.

Pregària

Senyor, acabem d'estrenar un nou curs.
 Feu-me sensible a les necessitats dels companys
 amb qui m'aniré trobant, perquè trobin en mi
 un amic amb qui sempre puguin comptar.
 Ajudeu-me a ser constant en la meva feina,
 que la mandra i la comoditat
 no se'm facin companyes de camí.

Senyor, obriu-me els ulls,
 perquè és possible,
 encara que sense malícia,
 que en el meu desig d'arribar a final de curs,
 d'anar fent el MEU camí,
 no vegi el camí dels ALTRES.

Senyor, també vull donar-te gràcies
 pels pares que m'estimen i volen el millor per a mi,
 pels professors que ens ensenyen coses noves,
 pels amics amb qui puc jugar i divertir-me i
 pels monitors, que malgrat la feina que tenen
 estan disposats a estar unes hores amb nosaltres.
 Per tots ells, gràcies Senyor !!!

Dissabte 7 d'Octubre**Introducció**

La setmana passada comentàvem en aquesta petita estona de pregària la importància de ser constants en la nostra feina, de no deixar les coses per l'última hora, com a vegades fem. Ara ja portem uns quants dies d'aquest nou curs. És possible que hàgim tingut converses amb els nostres pares de l'estil "Si ho aproves tot, et comprarem la bicicleta", o "Si ho aproves tot, aniràs de colònies, si no et quedaràs a estudiar" o "Si et portes bé aniràs d'excursió, si no et quedaràs a casa", ... Frases com aquestes, de ben segur que ens aniran sortint al llarg de tot el curs. El fer les coses ben fetes no ha de ser motiu d'orgull, ni de recerca d'una recompensa o d'un premi. Hem fet el que havíem de fer i això ja ens ha de servir de recompensa.

Comentari de l'Evangeli: Lc 17, 5-10

A l'Evangeli d'aquest diumenge, sentirem com Jesús diu al seus apòstols que no esperin cap recompensa per haver fet allò que Déu els ha encomanat. No han fet res d'especial per merèixer cap recompensa. La nostra feina és obeir els pares, ajudar-los, fer els deures, ... tampoc mereixem, doncs, cap recompensa per fer allò que és la nostra feina.

La pregària que avui farem va ser escrita per St. Francesc d'Assís; en ella demana a Déu saber posar amor, esperança, perdó, ... allà on calgui i que l'ajudi a pensar més en els altres que en ell mateix.

Pregària

Oh Senyor,
 feu de mi un instrument de la vostra pau
 On hi ha odi, que jo hi porti amor.
 On hi ha ofensa, que jo hi porti el perdó.
 On hi ha discòrdia, que jo hi porti unió.
 On hi ha dubte, que jo hi porti l'esperança.
 On hi ha error, que jo hi porti la veritat.
 On hi ha desesperació, que jo hi porti l'esperança.
 On hi ha tenebra, que jo hi porti la llum.

Oh Mestre,
 feu que jo no cerqui tant:
 ser consolat, com consolar;
 ser comprès, com comprendre;
 ser estimat, com estimar.

Perquè és:
 donant que es rep;
 perdonant que s'és perdonat;
 morint que es ressuscita a la vida eterna.

St. Francesc d'Assís

Dissabte 14 d'Octubre**Introducció**

Ja portem uns quants dissabtes d'esplai. A hores d'ara, de ben segur que ja tenim una bona colla d'amics i amigues, però també és possible que ja tinguem "clissat" aquell noi tan avorrit o aquella noia tan pesada amb qui ningú vol anar. Potser ens hem rigut d'aquell noi una mica més gras a qui li costa córrer, o ens hem rigut del defecte d'algun company o companya. Com hem rigut mentre ens burlàvem!!!

Comentari de l'Evangelí: Lc 17, 11-19

L'Evangelí que llegirem demà a missa va una mica encaminat per aquí. Veurem com se li acosten a Jesús uns leprosos. Els leprosos eren homes i dones que havien estat expulsats del lloc on vivien i estaven obligats a viure en llocs reservats a ells per tal de no contagiar la malaltia als qui no la tenien. Allà esperaven que la mort els arribés, suportant la descomposició progressiva del seu cos. Jesús curarà aquests leprosos, però només un se'n recordarà de tornar per donar-li les gràcies. Avui dia, situacions com aquesta succeeixen amb els malalts de sida. Se'ls tanquen totes les portes, ningú no vol saber res amb ells, o amb els avis, a qui reïen en residències de gent gran perquè els fills se'n desentenien, o amb els drogaaddictes, immigrants, ... amb qui és millor no trobar-se.

Nosaltres potser no coneixem cap noi o noia malalt de sida, segurament els avis no estan en un asil, i possiblement no coneixem cap drogaaddicte, però quan rebutgem un noi o noia, perquè no "ens cau bé", adoptem la mateixa actitud.

Demanem a Déu que ens ajudi a acollir tothom, per diferents que siguem els uns dels altres.

Pregària

Pare,
tu ens vares dir que estiguéssim units,
però nosaltres no ho vàrem entendre i
encara no ho hem entès.

Moltes vegades volem fer la nostra.
Som egoistes i els altres ens fan nosa.
Som creguts i orgullosos i els altres ens sobren.
Som individualistes i ens agrada anar sols.

Avui et demanem
que ens ajudis a viure units,
a saber comptar amb l'altre,
a no fer les coses sols,
a compartir-ho tot.

D'un llibret de pregària del CIJAC.

Disabte 21 d'Octubre

Introducció

Ja portem uns quants dissabtes fent pregària en començar (o en acabar) l'esplai. Aquesta pregària, aquest adreçar-se a Déu per explicar-li allò que em passa; les meves il·lusions, els meus neguits, allò que avui m'ha passat, la baralla amb el meu amic, ...caldria que fos una cosa que tinguéssim present cada dia, i no només els dissabtes en aquesta estoneta. La pregària, aquest dir bona nit a Déu, hauria de ser com el posar-nos el pijama cada vespre. Una cosa que fèssim amb tota naturalitat, diàriament.

Comentari de l'Evangelí: Lc 18, 1-8.

A l'Evangelí d'aquest diumenge, Jesús ens parlarà a través d'una paràbola. Les paràboles són com una mena de contes. Aquesta paràbola, però, és una mica complicada. Ens parla d'un jutge i d'una dona que demanava justícia. El jutge se la treia del damunt. No volia saber res de la dona. Però la dona era tan pesada que al final va haver de fer-li justícia. Jesús, aleshores, ens dirà que si aquest jutge al final va escoltar la dona després de demanar-li tantes vegades que l'escoltés, Déu, que és un pare bo, escoltarà encara amb més interès tot allò que nosaltres li demanem.

Així, doncs, és amb la nostra pregària que ens adrecem a Déu per demanar-li, donar-li gràcies, ... Aquesta pregària no l'hauríem de descuidar cap dia, doncs ens podria passar el mateix que li va passar a la noia del peixet vermell. Voleu saber què li va passar?. Doncs escolteu-ho atentament:

Pregària

Una vegada hi havia una nena molt viva i enjogassada a qui li van regalar, un cert dia, un peixet vermell, tot cofoi en la seva espaiosa i polida peixera.

La nena es quedà tota parada, mirant-lo de fit a fit: no sabia avenir-se de l'alegria que li aportava el petit peixet vermell, el seu peixet vermell. Curiosament l'acondicionà al lloc més alegre de la casa, ben decidida a fer-li la vida agradable. Cada dia, en tornar del col·legi, anava tot seguit a saludar-lo i li explicava coses, tantes coses com té una nena per explicar!

El moment més bonic, però, era sempre al vespre: abans d'anar a dormir, s'acostava, li deia unes quantes coses per fer-lo riure, el peixet vermell movia enjogassat la cua i s'acomiadaven feliços, amb aquella felicitat que només l'amistat ens deixa.

I així un dia, i un altre dia, i un altre. El peixet vermell i la nena s'havien fet amics i compartien la mateixa joia sense núvols.

Un dia, però, la nena, a l'hora d'anar a dormir, va oblidar-se d'anar a veure el peix i d'acomiar-se d'ell. L'endemà, en despertar-se, ho recordà tot seguit i, aixecant-se d'una revolada, anà a veure el seu petit peixet vermell.

Ell, però, ja no li va poder respondre. Surava, mort, damunt l'aigua.

Anna

Publicat a Missa Jove

Introducció

Fa un parell de dissabtes que en aquesta estona de pregària dèiem que cal acollir tothom, que no hem de rebutjar ningú, per diferent que sigui de nosaltres. Quan rebutgem algú perquè no és com nosaltres, perquè no ens cau bé, perquè no ens és simpàtic, ...ho fem perquè conscient o inconscientment ens sentim superiors a ells, sentim que som millors que els altres.

Cal que aprenguem a veure'ns tal i com som, sense comparar-nos amb els altres per tal de no caure en la vanitat. Ens cal reconèixer les nostres limitacions tot i acceptant-les. Hem de descobrir quines són les nostres qualitats i els nostres defectes. Hem de valorar les qualitats dels altres i estar contents que els altres siguin diferents a les meves perquè així ens podrem ajudar mútuament.

Comentari de l'Evangelí: Lc 18, 9-14.

Aquest diumenge, Jesús ens convidarà a tenir una actitud senzilla i confiada davant Déu, perquè Déu escolta i ajuda els humils i els senzills i al mateix temps ens adverteix sobre l'actitud autosuficient dels homes. Si adoptem aquesta actitud no només davant de Déu, sinó també davant dels homes, de ben segur que a partir d'ara sabrem acceptar tothom tal i com és, estimant-lo per tot allò que té de bo.

Pregària

"A uns que es confiaven de ser justos i menyspreaven tots els altres, Jesús els proposà aquesta paràbola:

- Dos homes van pujar al temple a pregar: l'un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos.

El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, et dono gràcies perquè no sóc com els altres homes, lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juro dos dies cada setmana i dono la desena part de tots els béns que adquireixo".

Però el cobrador d'impostos, de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit dient: "Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador".

Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit".

(Lc 18, 9-14)

Dissabte 4 de Novembre**Introducció**

Des que vàrem començar el curs fins ara, de ben segur que haureu fet ja algun taller; o, si més no, alguna petita excursió. Si heu fet ja algun taller, haureu tingut l'oportunitat de compartir el material del taller, unes tisores, un martell, el pot de cola, ... i si heu fet alguna petita excursió haureu tingut l'oportunitat de compartir l'aigua de la cantimplora, unes galetes, algun caramel, ... Amb això no vull dir que només haguem de compartir en les excursions o en els tallers, ens cal compartir-ho tot sempre, però, les excursions i els tallers són moments força propicis per compartir amb els altres el que tenim.

Comentari de l'Evangelí: Lc 19, 1-10

Aquest diumenge coneixerem en Zaqueu, el cap dels recaptadors d'impostos. Ho té tot, però hi ha alguna cosa que li manca, a la seva vida: l'amor als altres. Es sent sol, víctima dels seus diners, del seu afany de tenir. Quan sap que Jesús passarà per allà a prop d'on és ell, decideix amagar-se entre les branques d'un arbre per tal de veure'l. Jesús el descobrirà i això canviarà radicalment la vida d'en Zaqueu.

A en Cor de Pedra, el personatge del nostre conte d'avui, li passarà quelcom semblant. La seva vida és trista, és presoner del seu egoisme, la seva trobada amb una velleïta farà que la seva vida canviï.

Pregària

En Cor de Pedra era un home molt estrany. Vivia sol. Sense dona ni fills, enmig del camp. Es comportava com un ós. Mai no tenia necessitat de ningú.

Un dia, quan anava a vendre un cistell d'ous al poble, es va trobar pel camí una velleïta que li va demanar caritat.

- Et creus tu que jo he de mantenir els ganduls de la teva menal, va dir en Cor de Pedra.

- Jo no sóc una gandula... és que ja no puc treballar... estic molt malalta.

- I a mi què m'importa la teva salut! Prou feina tinc a preocupar-me de la meva.

- Doneu-me almenys un d'aquests ous.

- Ni un ou, ni res de res!

I aquell egoïsta va continuar el seu camí.

- Maleït el qui té el cor com un fruit sec, va dir la pobra vella.

Però l'home no ho va sentir, perquè ja era lluny.

Un cop arribat al mercat, es posà a vendre els ous. Els venia, com sempre, a tretze la dotzena. Molta gent d'aquest poble en va comprar. Però poc després, tornaven furiosos:

- Lladrel Lladrel! Ens has venut trossos de pedra en comptes d'ous.

- Eh!, digué l'home, vosaltres us esteu burlant de mi.

Però ell pogué comprovar que realment eren pedres. I els va haver de tornar els diners.

- Segurament que aquella vella m'haurà engegat una maledicció, es digué tot empipat.

Va tornar a casa amb molta gana. Anà a la cuina, va posar sobre la taula un tros

de pollastre, un formatge i un got de vi. Va obrir el seu ganivet...

- Reforca! Aquest pa és molt dur... Oh! però si és un tros de pedra!

I trossos de pedra també eren el formatge i el vi.

- Desgraciat de mi, sí que l'he feta bona!

Va anar al galliner. Si almenys allà hi hagués algun ou bo. Però res. En els nius solament hi havia petites pedres.

Això el va acabar de desesperar. No sabia pas què fer. Va estar tres dies cridant, estirant-se els cabells, mossegant-se les mans... Però l'estómac se'n ressentia. I ara què ?

Finalment va prendre una decisió. S'encaminà cap al poble. Camina que caminaràs, fins a veure la cabana d'un carboner.

El carboner i la seva dona el van acollir amablement. Els va dir que li quedava encara un llarg camí per recórrer i que no tenia res per refer les forces.

Li serviren una sopa i un bon tros de pa. Després, Cor de Pedra preguntà què els devia.

- Què ?, digué el carboner, ¿ pagar-me un plat de sopa i un vas de vi ? No res, home!

En Cor de Pedra s'acomiadà, expressant-los el seu agraïment.

Continuà caminant nit i dia. Com que tenia gana va anar a un petit Mas i demanà una caritat. L'amo va donar-li pa, tomàquets i aigua fresca.

- Gràcies. M'heu fet un bon servei. Quant us dec ?

- No deveu res. És el mínim que podem donar-vos.

En Cor de Pedra va prosseguir el seu camí. Estava avergonyit de la seva conducta passada. "Així, pensà ell, hi ha homes que saben compartir el pa amb els altres".

Mentre ho anava pensant, se li acostà un pobre.

- Tingueu pietat de mi, digué l'home.

I per primera vegada en la seva vida, en Cor de Pedra es va sentir emocionat. Espontàniament va ficar la mà a la bossa i li donà dues monedes.

- Oh! gràcies. Que Déu us ho pagui!

En Cor de Pedra experimentà una alegria immensa. També ell era capaç d'ajudar els altres!

Un cop tret del seu cor l'horrible egoisme, va poder tornar a treballar i tot va recuperar la normalitat, els ous van tornar a ser ous ... el vi, vi...

Missa Familiar

Dissabte I I de Novembre

Introducció

Ja fa uns dies vàrem celebrar la festa de Tots Sants. Aquesta és la festa per excel·lència de tots els amics i amigues de Déu, de tots aquells homes i dones que al llarg de la seva vida han cercat la voluntat de Déu. Actualment, a la terra, hi viuen moltes persones que estimen Déu, fan la seva voluntat i ajuden a tots els germans. Nosaltres diem que són "bones persones"; sant Pau, però, deia que són "persones santes".

Comentari de l'Evangelí: Lc 20, 27 - 38

Aquest diumenge escoltarem a l'Evangelí com els saduceus, que no creien en la resurrecció, ni en la providència de Déu, ni en els àngels, fan una pregunta trampa a Jesús sobre la resurrecció. Jesús se'n sortirà força bé contestant que "Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a ell tots viuen".

Amb això ens vol dir que els qui aparentment han mort als ulls dels homes, reben ara la vida de Déu i, per tant, viuen. Tots els qui han estat fidels a Déu, viuen per ell.

Pregària

Senyor Jesús, tu ens vas dir
que Déu és Déu de vius i no de morts.
Els teus àngels, en el sepulcre, ens digueren:
"Per què cerqueu entre els morts aquell qui és viu?"

Senyor,
ajuda'm a descobrir-te en cada amic,
ajuda'm a descobrir-te en els més febles,
ajuda'm a descobrir-te en els que pateixen,
ajuda'm a descobrir-te en els companys que els altres refusen,
ajuda'm a descobrir-te en els professors, pares i monitors,
ajuda'm a descobrir-te en les coses més senzilles de cada dia.

Perquè Senyor,
quan et descobreixo en l'amic, li allargo la mà per caminar plegats,
quan et descobreixo en els més febles
un pessigolleig molest em recorre el cos de dalt a baix,
quan et descobreixo en els qui pateixen
m'hi acosto per consolar-los,
quan et descobreixo en els companys que els altres refusen
m'hi apropo per jugar plegats,
quan et descobreixo en els professors, pares i monitors,
miro d'obeir-los, ja que tan sols volen el millor per a mi,
quan et descobreixo en les coses més senzilles de cada dia
omples amb el teu esperit la meva vida.

Senyor, fes-te present
en la meva vida!!!

Introducció

Potser ens ha passat algun cop que algú ha criticat, insultat, ...un bon amic nostre, a una persona a qui nosaltres apreciem i estimem molt. Aleshores, nosaltres haurem sortit en defensa seva, doncs aquestes paraules ens han ferit personalment. No ens agrada que ningú critiqui, insulti o digui mentides d'aquelles persones a qui estimem.

Comentari de l'Evangelí: Lc 21, 5 - 19

Quelcom semblant dirà Jesús als seus deixebles, en l'Evangelí d'aquest diumenge. Jesús dirà que si l'estimen de veritat és possible que siguin perseguits, agafats, portats a la presó. Hauran de sofrir, de lluitar; però el mateix Jesús els ajudarà en aquests moments. Jesús vol evitar que els seus deixebles es desanimin davant les contrarietats, cal que mantinguin l'esperança del triomf final. Jesús dirà als seus deixebles que no es fiïn dels homes, ni que siguin familiars propers, l'únic de qui es poden fiar, perquè mai els defraudarà, és de Déu.

La pregària que tot seguit llegirem fa referència a aquesta confiança que Déu demana a l'home.

Pregària

I Déu va dir:

Si ningú t'estima, la meva alegria és estimar-te.
Si plores, estic desitjant consolar-te.
Si ets dèbil, et donaré la meva força i energia.
Si ningú et necessita, jo et cerco.
Si ets inútil, jo no puc prescindir de tu.
Si estàs buit, la meva tendresa t'omplirà.
Si tens por, et duré damunt la meva esquena.
Si vols caminar, aniré amb tu.
Si em crides, vindré sempre.
Si et perds, no dormiré fins trobar-te.
Si estàs cansat, jo sóc el teu descans.
Si peques, jo sóc el teu perdo.
Si em parles, tracta'm de tu.
Si em demanes, sóc do per a tu.
Si em necessites, et dic: Estic aquí, dins teu.
Si et resisteixes, no vull que facis res a la força.
Si estàs a les fosques, sóc llum per a les teves passes.
Si tens fam, sóc pa de vida per a tu.
Si ets infidel, jo et seré fidel.
Si vols parlar, jo t'escoltaré sempre.
Si em mires, veuràs la veritat del teu cor.
Si estàs a la presó, t'aniré a visitar.

Si marxes, no vull que salvis les aparences.
Si penses que sóc el teu rival,
no vull quedar-me per damunt teu.
Si vols veure el meu rostre, mira un flor, una font, un nen.
Si estàs exclòs, jo sóc el teu afiliat.
Si tots t'obliden,
les meves entranyes s'estremeixen recordant-te.
Si no tens a ningú, em tens a mi.
Si ets silenci, la meva paraula habitarà en el teu cor.

J.F.M.

Dissabte 25 de Novembre**Introducció**

Dissabte rera dissabte, en aquesta estona de pregària, hem demanat a Déu que ens ajudi a acollir aquell qui ho necessita, a compartir el que tenim, a confiar en Ell, ... Tot el que ens demana Jesús es pot resumir en una sola paraula: ESTIMAR. Estimar Déu i estimar els homes. Què fàcil és recordar-ho, però que difícil és dur-ho a terme.

Comentari de l'Evangelí: Lc 23, 35-43

Aquest diumenge, celebrarem la festa de Crist Rei. És l'últim diumenge de l'any litúrgic. El proper diumenge, quan celebrem el primer diumenge d'advent, estrenarem un nou any. Jesús és el Rei de l'Amor. Ell mateix va dir davant Pilat "La meua reialesa no és d'aquest món". La seva reialesa no està basada en el poder polític o en la força militar; sinó en l'amor i en la plenitud de vida que posseïx. Jesús no és un rei que domina i es fa servir, ans al contrari, és un rei que ha vingut a servir els homes, a estimar-los, a fer-se company dels més petits i dels qui sofreixen.

La pregària que avui us presentem és un xic més llarga que de costum, però de veritat crec que val la pena fer-la. És una pregària que permet als infants decidir el final del conte, ja que se'n proposen tres de diferents. Seria molt bonic que, un cop llegida, hi dediquéssim una mica de temps per a una reflexió amb els infants sobre quin final triarien i perquè. En aquest conte se'ns fa present Jesucrist en la figura del senyor vell, un Jesucrist que es preocupa per tots i cadascun de nosaltres.

Pregària

Aquesta és la història d'un vell senyor. Un vell senyor molt bo, més bo que qualsevol vell senyor.

Un vespre, quan ja és al llit i està a punt d'apagar el llum, sent alguna cosa, sent una veu que plora...

- Què és estrany! -diu-. Em sembla que sento... Potser hi ha algú a casal

El vell senyor s'aixeca, es posa una bata, recorre tot el piset on viu tot sol, encén els llums, mira per tot arreu...

- No, no hi ha absolutament ningú. Deu ser a casa dels veïns.

El vell senyor se'n torna al llit. Però al cap de poc torna a sentir aquella veu, una veu que plora.

- Em sembla -diu- que ve del carrer. De segur que hi ha algú que plora allà a baix... He d'anar a veure-ho.

El vell senyor es torna a llevar, s'abriga tant com pot, perquè la nit és freda, i baixa al carrer.

- Vaja, sembla que és fosc aquí, i no hi ha ningú. Déu ser al carrer del costat. Guiat per la veu que plora, el vell senyor va cap aquí i cap allà d'un carrer a l'altre, d'una plaça a l'altra, volta per tota la ciutat i quan arriba a les últimes cases de l'últim carrer, sota una portalada, troba un vellet que es queixa dèbilment.

- Què hi feu aquí? Que us trobeu malament?

El vellet resta estirat sobre uns quants parracs. Quant sent que el criden s'espanta.

- Eh! Què hi ha? ... Ja ho entenc... L'amo de la casa... Ja me'n vaig, me'n vaig de

seguida.

- I on voleu anar?

- On? No ho sé. No tinc casa, no tinc ningú. M'havia arrecherat aquí... Fa fred, aquesta nit. Hauríeu de provar de dormir sobre un banc, als jardinets, tapat només amb un parell de diaris. N'hi ha per no despertar-se mai més. Bé, però a vós, què us importa? Me'n vaig, me'n vaig.

- No, escolteu, espereu... No sóc pas l'amo de la casa!

- Així, doncs, què voleu? Una mica de lloc? Acomodeu-vos. De mantes no n'hi ha, però de lloc n'hi ha fins per a dos...

- Volia dir... A casa meva, si us sembla. Hi tinc un divan...

- Un divan ? Calor?

- Va, veniu, veniu. I sabeu què farem? Abans d'anar a dormir ens farem una bona tassa de llet...

Van a casa tots dos junts, el vell senyor i el vellet sense casa. L'endemà, el vell senyor acompanya el vellet a l'hospital, perquè de dormir als jardinets i sota les portalades, ha arplegat una bona bronquitis. Després torna a casa. Ja és de nit. El vell senyor ja és a punt d'anar-se'n al llit, però torna a sentir una veu que plora...

- Apal! Una altra vegada -diu. És inútil que miri a casa, sé molt bé que no hi ha ningú. També és inútil que provi de dormir: amb aquesta veu a les orelles, segur que no podria. Va, anem a veure què passa.

Com la nit abans, el vell senyor surt i va cap aquí i cap allà, guiat per la veu que plora i que sembla que ve, aquesta vegada, de molt lluny. Camina i camina, travessa tota la ciutat, i li passa una cosa molt estranya, perquè es troba caminant per una ciutat que no és la seva, i després encara per una altra. Camina i camina, cada vegada més lluny. Travessa tota la regió. Arriba a un poblet dalt d'una muntanya. Allà hi ha una pobra dona que plora perquè té un nen malalt i no hi ha ningú que vagi a buscar el metge.

- No puc deixar el nen tot sol, i no puc portar-lo a fora, amb tanta neu...

Hi ha neu a tot el voltant. La nit sembla un desert blanc.

- Vinga, vinga -diu el vell senyor. Expliqueu-me on viu el metge, aniré a buscar-lo i us el portaré jo mateix. Mentrestant, a aquest nen mulleu-li una mica el front amb un drap humit, el refrescarà i potser podrà descansar.

El vell senyor fa tot el que ha de fer. I ja torna a ser a la seva habitació. Ja és el vespre següent. I com de costum, quan ja és a punt d'adormir-se, una veu entra en el seu son, una veu que plora i que sembla que sigui allà mateix, al costat del coixí. Ni parlar-ne de deixar-la plorar! El vell senyor, sospirant, es torna a vestir, surt de casa i va cap aquí i cap allà. I li passa l'acostumada cosa estranya, molt estranya. Perquè aquesta vegada travessa tot Itàlia, també travessa el mar i es troba en un país on hi ha guerra, i hi ha una família que es desespera amb la casa destruïda per una bomba.

- Coratge, coratge! - diu el vell senyor. I els ajuda com pot. Tot no ho pot fer, ja se sap. Però finalment deixen de plorar i ell pot tornar a casa. Ja és ple dia i no és qüestió de ficar-se al llit.

- Aquest vespre -diu el vell senyor- aniré a descansar una mica més d'hora.

Però sempre hi ha una veu que plora. Sempre hi ha algú que plora, a Europa, o a l'Àfrica, a l'Àsia o a Amèrica. Sempre hi ha una veu que arriba de nit a casa del

vell senyor, al costat del seu coixí, i que no el deixa dormir. Una nit darrera l'altra, sempre igual. Sempre ha de seguir una veu llunyana. Potser a l'altra banda de la terra, però ell la sent. La sent i no pot dormir...

Primer final

Aquell vell senyor era bo, molt bo. Però de no poder dormir mai, va començar a tornar-se nerviós, molt nerviós.

- Almenys, si pogués dormir -sospirava- una nit sí i una altra no! Fet i fet, al món no hi sóc pas jo sol. ¿És possible que ningú no senti mai aquestes veus, que a ningú no se li acudeixi d'aixecar-se per anar a veure què passa?

Alguns vespres, així que sentia la veu, provava de resistir:

- Aquesta vegada no em llevo, tinc un refredat i em fa molt mal l'esquena; ningú no em podrà retreure que sigui un egoista.

Però la veu insistia, insistia tant que el vell senyor es veia obligat a llevar-se. Cada vegada estava més cansat. Cada vegada més nerviós.

Finalment, va prendre el costum de posar-se dos taps a les orelles abans d'anar a dormir. Així no sentia les veus i s'adormia.

- Només ho faré poc temps -deia-, només per reposar una mica. Serà com si fes unes curtes vacances...

Es va posar els taps un mes seguit.

Un vespre no se'ls va posar. Va parar l'orella. Ja no sentia res. Es va quedar despert mitja nit, escoltant. Res de veus, res de plors, només algun gos que lladrava de lluny.

- O ja no hi ha ningú que plori o és que m'he tornat sord. Pacència, és millor així.

Segon final

Durant moltes i moltes nits, durant molts i molts anys, el vell senyor va continuar d'aquesta manera, sempre aixecant-se, fes el temps que fes, i corrent d'un cap a l'altre de la terra per ajudar algú. Amb prou feines dormia unes quantes hores després de dinar, sense ni tan sols despullar-se, en una butaca més vella que ell. Els veïns sospitaven:

- On va cada nit ?

- A rodar pels carrers, va. És un vagabund, encara no ho heu entès?

- Més aviat deu ser un lladre...

- Un lladre, eh? És clar! Ja està explicat el misteri!

- Caldrà vigilar-lo.

Una nit, en aquell edifici hi va haver un robatori. Els veïns van donar-ne la culpa al vell senyor. Li van escorcollar tota la casa, la hi van capgirar tota. El vell senyor protestava amb totes les seves forces:

- Sóc innocent! Sóc innocent!

- Ah, sí? Doncs digui'ns on era aquesta nit...

- Era, mmm. Sí, era a l'Argentina, un pagès no trobava la seva vaca i...

- Però que no el senti, el descarat! A l'Argentina, caçant vaques!

En resum, el vell senyor va acabar a la presó. I estava desesperat, perquè cada nit sentia una veu que plorava, i no podia sortir de la cel·la per anar a trobar aquell que el necessitava.

Tercer final

El tercer final, ara com ara, no existeix.

Podria ser aquest: que una nit, en tota la terra no hi hagi ni un home que plori, ni un nen... I la nit següent igual... I així totes les nits. Ja no plora ningú, ningú no és desgraciat.

I això un dia pot ser possible. El vell senyor és massa gran per viure fins aquell dia. Però continua aixecant-se, perquè el que s'ha de fer s'ha de fer, sempre, sense perdre mai l'esperança.

Gianni Rodari

Dissabte 2 de Desembre

Introducció

Quantes vegades no hem "esperat" alguna cosa o algú? Quantes vegades haurem desitjat tenir a l'instant allò que "esperem"? Aquesta espera potser l'haurem feta de forma passiva o de forma activa. Us explicaré amb un petit exemple què vol dir això de l'espera activa i de l'espera passiva. Aviat tindreu les vacances de Nadal, i és molt possible que abans de les vacances tingueu alguns exàmens d'avaluació. Potser "espereu" aprovar-los. L'espera passiva consistiria en "esperar" aprovar els exàmens, sense fer res, sense estudiar. L'espera activa consistiria en "esperar" aprovar els exàmens, però treballant-hi de valent, estudiant, no fent el mandra, ...En ambdós casos hi ha una espera, però en un dels casos l'espera és un "deixar fer", mentre que en l'altre cas l'espera és un "treball" per caminar vers la realització d'aquesta espera.

Comentari de l'Evangelí: Mt 24, 37-44

Com ja us anunciàvem la setmana passada, aquest diumenge començarem un nou any litúrgic. El nou any litúrgic comença cada any en el primer diumenge d'Advent. El temps d'Advent és un temps d'espera, però no d'una espera passiva, sinó d'una espera activa, d'una espera il·lusionada en la nit de Nadal en la que ens naixerà Jesús, el Fill de Déu, que vindrà al món per salvar els homes.

L'Evangelí d'aquest diumenge ens dirà que vetllem tothora, doncs no sabem el dia ni l'hora en què vindrà el Fill de l'home.

El conte que llegirem avui ens explicarà què vol dir això de l'espera activa, de l'espera il·lusionada. És aquesta actitud d'espera la que ens caldria tenir al llarg de tot aquest temps d'Advent.

Pregària

Una vegada hi havia una ciutat en la qual regnava la nit. Hi havia nits de lluna plena i n'hi havia que eren plenes d'estrelles. I quan la nit era massa negra, la gent d'aquella ciutat encenia llànties. Però sempre, sempre era de nit.

I vet aquí que, una bona nit, va arribar-hi un caminant. Explicà que venia de molt lluny, i que en altres indrets hi havia ciutats en les quals, després de les hores de nit, arribaven les hores del dia. Els explicava com el dia era tan clar que no hi havia cap necessitat d'encendre llànties.

Tot seguit, els habitants d'aquella ciutat van conduir el foraster a casa del senyor batlle. Tothom volia que s'aconsegüés fer venir el dia fins a la seva ciutat. El batlle començà a remugar:

- El dia, el dia! I on voleu que el vagi a buscar, jo, el dia? I a més -i en primer lloc- quan costarà una cosa d'aquesta mena?

El caminant respongué:

- Però si el dia no és pas una cosa que es compril

A la qual cosa el batlle comentà:

- Ah! I com és, doncs, que mai no ha vingut a casa nostra?

El caminant li respongué:

- Com voleu que vingui el dia si ningú no l'espera?

El batlle i tots els habitants de la ciutat es van quedar parats. Mai no se'ls havia

acudit això. Després el batlle, digué:

- Esperar, esperar! Però... com es fa per esperar el dia?

Llavors una noieta rossa, tot envermellint-se-li la cara, cridà:

- Jo, jo ho sé! Quan espero una carta del meu promès, corro fins a la bústia deu vegades, o vint si cal, fins que la carta arriba. Segurament deu ser així com hem d'esperar el dia, com si esperéssim una carta d'amor!

I el poeta també aixecà el dit, tacat de tinta, i digué:

- Jo, jo ho sé! Quan espero que em vingui la inspiració per un vers o una rima o fins per la música d'una cançó... m'assec, tanco els ulls, i escolto dintre el meu cap. Segurament que deu ser així que cal esperar el dia, com si es tractés d'un poema, com s'espera una cançó.

I també la fornera, després d'espolsar-se el davantal ple de farina, digué:

- Jo, jo ho sé! Quan tinc els pans dintre el forn iestic esperant que es cuguin, ensumo fins que sento l'olor del pa daurat. Segurament que deu ser així com cal esperar el dia, tal com es fa amb el bon pa!

I així tothom: el jardiner i el paleta, la modista, el pescador i el botiguer, el pintor i la mestra d'escola, tothom va anar donant el seu parer de com calia esperar el dia. Però el batlle encara va objectar:

- Tot això és molt bonic, però quant de temps haurà de durar aquesta espera?

Llavors la gent començà a cridar:

- Ens hi posarem ara mateix!

I la noieta rossa es posà a córrer deu vegades, vint vegades, fins a les portes de la ciutat, per veure si el dia arribava.

I el poeta romangué amb els ulls closos, escoltant en el seu cap per veure si arribava el dia.

I la fornera ensumà ben fort per veure si sentia la flaire del dia.

I tothom: el jardiner i el paleta, la modista, el pescador i el botiguer, el pintor i la mestra d'escola, tothom es posà a esperar el dia, cadascú a la seva manera.

Ben aviat, allà al fons, a frec de teulades, una petitíssima ratlla rogenca començà a créixer i créixer i, tot d'una, un enlluernador raig d'or va saltar per damunt de les teulades i esquitxà de llum tota la ciutat. Tothom cridà alhora:

- Aaaaah! Ooooooh! -talment com si es tractés d'un castell de focs artificials. Era el dia, que havia arribat!

Durant tot el dia, la vila estigué de festa. I quan ja es féu de nit, el senyor batlle va escurar-se el coll i digué:

- Bé! Vet-ho aquí que demà haureu d'escollir un altre batlle. Cal que des d'ara el dia torni sempre, sense fallar mai, després de cada nit. Per això, d'ara endavant jo seré el vigilant de la nit, i em passaré les nits esperant que arribi el dia.

I des d'aquell dia, a la ciutat, hi ha dies i nits. De vegades, al captard, la fornera, el paleta, la modista o el jardiner van a fer un tomb per la foscor. I quan es troben amb el vigilant que es passeja pels carrers amb llanterna, li diuen:

- I bé, vigilant, quina nit tan negra, oi? Talment diries que no s'ha d'acabar mai!

I el vigilant els respon, amb lleuger somriure:

- Oh! Sí que s'acabarà, amics meus. Segur que s'acabarà! Aneu a dormir tranquils!

El dia ja està venint, jo l'espero!

Marie-Hélène Delval. Traducció: Joan Busquets

Dissabte 9 de Desembre

Introducció

El dissabte passat, en aquesta estona de pregària, parlàvem de l'espera activa i de l'espera passiva. Avui ens hi tornarem a referir altra vegada, doncs això és l'Advent, un temps d'espera. Però, com dèiem també la setmana passada, aquesta espera ha de ser activa. Hem de treballar per assolir-la, no ens podem estar de braços creuats.

Comentari de l'Evangelí: Mt 3, 1-12

A l'Evangelí del diumenge passat vàrem llegir allò de "vetlleu tothora, doncs no sabeu el dia ni l'hora en què vindrà el Fill de l'home". L'Evangelí d'aquest diumenge ens dirà "Prepareu el camí del Senyor, aplaneu les seves rutes". Preparar els camins del Senyor és treballar, preparar-se per la seva vinguda, és una continuació del que sentiem la setmana passada.

La pregària d'aquest dissabte podria haver estat llegida també la setmana passada, doncs ens parla de la visita d'un batlle a una escola, però com que el batlle està tan atafegat, no sap dir quin dia i quina hora tindrà un moment per fer una visita a l'escola. Però també és adient per aquesta setmana, ja que, com veurem, tots els nois i noies s'organitzen per deixar l'escola el millor possible, preparen la vinguda del senyor batlle. Escoltem-ho amb atenció:

Pregària

A l'escola d'en Toni i la Marta hi ha un gran enrenou, perquè s'ha rebut una carta de l'Ajuntament anunciant que el senyor batlle els visitarà aviat, ja que vol conèixer de prop el funcionament de les escoles de la seva ciutat.

La nota deixa ben clar que s'estigui preparat en qualsevol moment, ja que no avisarà amb antelació el dia de la visita.

Com ja us podeu imaginar, tota l'escola és un bullidor, no es parla d'altra cosa que no sigui d'aquesta visita, i a tots se'ls ocorren mil i un suggeriments per aconseguir que tot tingui un aspecte excel·lent.

L'endemà, totes les classes es posen en dansa: pengen els millors treballs a les parets, fan cartells de benvinguda, endrecen armaris i prestatgeries, posen flors a les finestres... i en qüestió de pocs dies tot queda perfectament enllestit per rebre l'il·lustre visitant.

- Ara sols falta mantenir l'ordre i esperar l'arribada del gran dia -diuen els mestres als alumnes, mentre es disposen a reprendre el ritme de treball acostumat.

Amb el pas de les setmanes, l'interès per la visita va disminuint i la rutina fa que, en algunes classes, fins i tot s'oblidin de regar les plantes.

De sobte, un matí se sent l'udol d'una sirena, es veuen arribar dos motoristes escortant un cotxe negre, del qual baixa somrient el senyor batlle.

Ai, Senyor! No en vulgueu més, de corredisses!

Tothom s'adona que hi ha papers per terra... i es munta un sidral indescriptible d'alumnes que s'ajupen, s'aixequen, salten i corren, intentant de posar-ho tot tal com ho van deixar el primer dia.

Tanmateix, no hi ha res a fer, i el batlle recorre les aules abans que ho hagin

pogut enllestir tot. S'interessa sobretot pels treballs exposats, i en algunes classes felicita tothom per l'ordre i la netedat que hi ha.

- Es nota que m'esperàveu -els diu-, i em sento orgullós de vosaltres perquè no heu oblidat el meu missatge!

Després, dirigint-se a tots, els demana que es mantinguin sempre atents i que no perdin mai la il·lusió i la constància en el treball. Els agraeix la bona acollida que li han dispensat i els promet que algun dia tornarà a visitar-los.

M. Dolors Mani

Dissabte 16 de Desembre**Introducció**

La nostra vida és plena de signes que ens anuncien coses. Els senyals de tràfic ens anuncien una corba perillosa, o un encreuament, o la proximitat d'una població... Una creu vermella ens pot anunciar la proximitat d'un lloc d'auxili o d'un hospital, ... Quins signes coneixeu vosaltres que ens anunciïn coses? (Podem deixar que els nois/es diguin alguns signes).

Comentari de l'Evangeli: Mt 11, 2-11

Doncs aquest diumenge, a l'Evangeli, llegirem com Joan Baptista, que està empresonat, envia els seus deixebles a preguntar a Jesús si és el Messies que esperen. Jesús els dirà que anunciïn a Joan allò que senten i veuen "els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova". És una crida a l'alegria. Tots aquests fets són signes que anuncien la proximitat de l'acció salvadora de Déu entre els homes. En Jesús, és el mateix Déu que es fa present.

La pregària d'avui és un petit exemple d'aquesta acció salvadora de Déu, i com venim dient ja des de fa alguns dissabtes, ens cal treballar per a la vinguda de l'infant Jesús. Treballar donant testimoni de Déu, confiant en els germans, estimant tothom, ...

Pregària

Només Déu pot donar la fe,
però nosaltres podem donar-ne testimoni.
Només Déu pot donar l'esperança,
però nosaltres podem donar confiança als germans.
Només Déu pot donar la pau,
però nosaltres podem ensenyar d'estimar tothom.
Només Déu pot donar la força,
però nosaltres podem sostenir el descoratjat.
Només Déu és el camí,
però nosaltres podem assenyalar-lo a d'altres.
Només Déu és la llum,
però nosaltres podem fer-la brillar als ulls de tots.
Només Déu és la vida,
però nosaltres podem retornar als altres el desig de viure.
Només Déu pot fer el que sembla impossible,
però nosaltres podem fer tot el que és possible.
Només Déu no té necessitat de ningú,
però vol comptar amb cadascun de nosaltres.

Missa Familiar

Dissabte 23 de Desembre

Introducció

Estem ja a les portes del Nadal. Ja hem acabat l'escola i tenim les tan esperades vacances. El Nadal sempre ha estat un temps privilegiat per intentar fer feliços els altres. Aquesta actitud de voler fer feliços als altres, però, ens caldria mantenir-la tot l'any, perquè és el que Jesús ens està demanant constantment.

Comentari de l'Evangelí: Mt I, 18-24

A l'Evangelí d'aquest diumenge, l'últim abans de celebrar plegats el dia de Nadal, sentirem com un àngel li diu a Josep que prengui a Maria per esposa, i que ella tindrà un fill a qui posarà el nom d'Emmanuel, que vol dir "Déu amb nosaltres".

En la pregària d'avui, veurem que Nadal no és només el dia 25 de Desembre, sinó que Nadal pot ser-ho cada dia. Només depèn de nosaltres fer que cada dia sigui Nadal.

Pregària

És Nadal quan eixugues una llàgrima
en els ulls d'un infant.

És Nadal quan deixes caure les armes
i fas néixer la pau.

És Nadal quan poses fi a una guerra
i s'enllacen les mans.

És Nadal quan fas recular la misèria
amb la teva generositat.

Cada dia podria ser Nadal a la terra
perquè Nadal, germans, és l'AMOR.

És Nadal quan apareix l'esperança
d'un amor més real.

És Nadal quan mor la mentida
i reneix la fidelitat.

És Nadal quan el sofriment troba
la dolcesa de l'amistat.

Cada dia podria ser Nadal a la terra
perquè Nadal, germans, és l'AMOR.

És Nadal en els ulls del pobre abandonat
que visites a l'hospital.

És Nadal en el cor del marginat
que acull a la teva llar.

És Nadal en les mans del famolenc
que rep un bocí del teu pa.

És Nadal per als homes de totes les races
que viuen la fraternitat.

Cada dia podria ser Nadal a la terra
perquè Nadal, germans, és l'Amor.

C'est Noël tous les jours. John Littleton. Missa Familiar

Dissabte 13 de Gener

Introducció

Potser alguna vegada hem sentit aquella frase que diu "Cal deixar pas a les noves generacions". Aquestes paraules es diuen quan una persona porta ja molt de temps ocupant un càrrec., fent una mateixa feina, ... i creiem que ja és hora que vagi deixant aquest càrrec, aquesta feina, ...per què d'altres tinguin la possibilitat de fer-ho.

Comentari de l'Evangelí: Jo 1, 29-34

Quelcom semblant passarà amb Joan Baptista, un personatge que ens ha acompanyat durant el temps d'Advent, i Jesús. La missió de Joan era la d'obrir camí a Jesús, el Messies, l'enviat de Déu. Quan Jesús es va presentar al Jordà per ser batejat, Joan el va reconèixer com al Messies. Va comprendre que havia arribat el moment en què ell s'havia de retirar perquè Jesús ocupés tot el lloc. Per això orientà els seus deixebles cap a Jesús, convidant-los a acollir-lo i a seguir-lo. Joan és un testimoni de Jesucrist i un model d'humilitat, ell mateix diu "enmig vostre hi ha el qui vosaltres coneixeu; el qui ve després de mi, i jo no sóc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies".

A nosaltres, sovint, ens caldria tenir aptituds de Joan Baptista: valor, senzillesa, humilitat, fidelitat, ...

Pregària

Senyor,

Tu em demanes de ser VALENT,

i jo, a vegades, tinc por de reconèixer-te davant dels meus amics.

Tu em demanes de ser SENZILL,

i jo a vegades em crec que sóc millor que els altres.

Tu em demanes de ser POBRE,

i jo a vegades crec que tot sol ho puc fer tot.

Tu em demanes de ser-te FIDEL,

i jo a vegades estimo més el tenir coses que el ser com Tu.

Tu em demanes de ser SINCER,

i jo a vegades enganyo la gent perquè no m'agrada reconèixer les meves limitacions.

Tu em demanes de ser JUST,

i jo a vegades vull que els altres siguin justos amb mi,

però a mi em costa ser just amb els altres.

Tu em demanes de ser GENERÓS,

i jo, a vegades, em nego a compartir amb els altres allò que és meu.

Senyor, ensenya'm a ESTIMAR com Tu vares estimar.

Perquè

és estimant que aprendré a ser valent i senzill,

és estimant que aprendré a ser pobre i fidel,

és estimant que aprendré a ser just i sincer,

és estimant que aprendré a ser generós,

és estimant els altres que aprendré a estimar-te cada dia més.

Dissabte 20 de Gener**Introducció**

Quan, ara fa uns mesos, vàrem començar l'escola, l'esplai, la catequesi,... de ben segur que vàrem escollir el nostre grup d'amics i amigues, aquells nois i aquelles noies amb qui ens trobem bé, amb qui no ens importa compartir els nostres jocs, les nostres bromes, ... A vegades, nosaltres triem els nostres amics per interessos, escollim anar amb en Sergi perquè juga molt bé al futbol, o bé ens agrada anar amb la Mireia perquè és la més llesta de la classe, o bé ens agrada anar amb en Marc per jugar amb la seva cònsola. Jesús també va tenir un grup d'amics: els apòstols.

Comentari de l'Evangelí: Mt 4, 12-23.

Aquest diumenge, escoltarem com Jesús crida els primers deixebles a seguir-lo. Jesús no cridarà a savis, ni a intel·lectuals de l'època, ni a rics, ni a nobles, ... crida a un grup de pescadors senzills, tot dient-los: "Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes". Amb això els indicarà ja quina serà la missió que Jesús té preparada per als seus deixebles. La d'anar a predicar la Bona Nova per tot arreu. Seguir Jesús no els serà pas fàcil, ja que hauran de deixar moltes coses, entre elles, la família: "Ells deixaren immediatament la barca i el pare i el van seguir".

Jesús ens crida a deixar la nostra barca de la comoditat per a seguir-lo i navegar pel mar de l'amor. Escoltem atents aquesta pregària d'una noia de 16 anys anomenada Sofia. Ella se sent cridada pel Pare i nosaltres també ens hi hem de sentir

Pregària

Senyor, aquí em tens.

M'estic aquí, davant teu.

Jo no t'he donat mai res d'extraordinari i tu, Senyor, tu m'has escollit a mi.

M'has escollit i m'has estimat.

Encara no era en aquest món i tu ja desbordaves d'amor per mi, per mi, Senyor.

El teu amor m'envaeix, el teu oceà d'amor.

Tu, Senyor, amb quina tendresa m'estimes, a mi.

M'has escollit i et vull respondre.

T'estimo, Senyor, t'estimo tant!

Dona'm alè del teu amor.

Dona'm el teu Esperit, l'Esperit de la Pentecosta,

perquè en el meu camí

vagi cada dia més enllà,

més enllà en la meva relació amb tu.

Gràcies, Senyor, amic meu.

Sofia (16 anys) Bonjour, Seigneur. 100 jeunes parlent à Dieu.

Dissabte 27 de Gener**Introducció**

Sovint, a través dels mitjans de comunicació, ens arriben missatges de l'estil "Per ser feliç, tu, ella i el teu Ford" o "Bebeu Coca-Cola que és la xispa de la vida" o ... N'hi ha tanis de productes que ens anuncien una felicitat si els posseïm que fariem una llista molt llarga. El tenir més i més, el tenir les bames d'últim model, el tenir uns pantalons d'aquella marca o d'aquella altra, ... això no ens portarà mai la veritable felicitat. Jesús ens proposarà com assolir la veritable felicitat.

Comentari de l'Evangelí: Mt 5, 1-12a.

L'Evangelí d'aquest diumenge és un dels que trobo més bonics. Aquest diumenge, Jesús, des de dalt d'un turó, dirà a tots aquells qui l'escolten com és el Regne de Déu. Aquest Regne, no hem d'esperar trobar-lo al cel, sinó que ens cal construir-lo aquí a la terra, i per a construir-lo ens dóna unes indicacions. Aquestes indicacions seran les Benaurances. L'Evangelí ens proposa el programa que Jesús presenta als qui el volen seguir. És important de descobrir com les Benaurances són camí cap a una autèntica felicitat. Ell sabia molt bé que la felicitat duradora només pot ser fruit de la fidelitat, de l'esforç i de l'amor; que ens fa estar disposats a donar la vida pels altres. La pregària que avui llegirem, consisteix en una mena de Benaurances, però són unes Benaurances arrelades a les coses de cada dia. Escoltem-les atentament:

Pregària

Sortosos aquells qui, en trobar-me, em somriuen, i em regalen un minut del seu temps. Sortosos aquells que mai no em diuen:

aquesta història ja l'has explicada mil vegades!

Sortosos aquells que s'adonen com la meva vista s'enterboleix

i són lents els meus reflexos.

Sortosos aquells que saben fer-me reviure, tot evocant-los, els meus records més bonics.

Sortosos aquells que escolten sense molèsties quan la meva oïda ja és ressaguera per a escoltar el seu vers.

Sortosos aquells que em guarden al seu costat i recorden que segueixo estant viu, que m'han estimat com sempre, i que algú encara pensa en mi.

Sortosos aquells que encara respecten aquests peus i aquestes mans, ja mig morts.

Sortosos aquells que truquen a la meva porta, en la soledat de la residència o de l'asil.

Sortós tu, germà, amic, home, que em portes flors el dia de l'aniversari.

Sortosos tots aquells que des del llevant de la vida,

ens envieu, malgrat només sigui una salutació,

a aquells que caminem petjant ja, amb ansietats, l'altra riba;

aquells que us esforceu per entendre i fins i tot ens envieu un gest de pietat...

i potser un petó.

Bienaventuranzas del Atardecer. Antonio Alonso

Dissabte 3 de Febrer**Introducció**

Si teniu germans petits, potser algun cop la vostra mare o el vostre pare us haurà donat un crit d'atenció i us haurà dit: "No facis això! Quin exemple per al teu germà!". Amb això, la vostra mare, o el vostre pare, us volen dir que us comporteu com cal, doncs el vostre germà petit aprèn allò que vosaltres feu perquè sou un exemple per a ell.

Comentari de l'Evangelí: Mt 5, 13-16

A l'Evangelí d'aquest diumenge, Jesús ens cridarà a ser sal i llum per al món. Ens crida als cristians a ser exemple, a ser model per als altres homes. La llum il·lumina les persones i les coses; ens fa apreciar la realitat tal com és; ens permet de no caure quan caminem en la fosca. Oi que ningú encendria una llanterna per posar-la dins de la motxilla, sinó que quan l'encén és per veure-hi, doncs nosaltres igual, hem de ser llums que permeten caminar amb seguretat, malgrat els entrebancs, que deixen veure el somriure de l'amistat, que reflecteixin la llum de l'amor i la bondat del Pare del cel. També ens diu que hem de ser sal. La sal, en temps de Jesús, servia per a conservar els aliments i donar-los gust, d'igual forma nosaltres hem de ser com la sal, que ajudi a conservar el valor de les persones i de les coses, que faci que la vida tingui gust d'amistat, d'amor, de confiança, d'esperança... d'una vida plena de sentit.

El conte que avui llegirem ens explicarà com Déu espera que nosaltres siguem sal i llum, que treballem per a construir el seu Regne, com dèiem dissabte passat, en les Benaurances. No hem d'esperar que Déu ens tregui sempre les castanyes del foc, per això estem nosaltres, per participar en la seva tasca, en la construcció del Regne.

Pregària

Un home que passejava pel bosc va veure una guineu que havia perdut les seves potes. L'home es preguntava com podria sobreviure. Aleshores va veure arribar un tigre que portava una presa en la seva boca. El tigre ja s'havia atipat i va deixar la resta de carn per a la guineu.

Al dia següent, Déu va tornar a alimentar la guineu per mitjà del mateix tigre.

L'home va començar a meravellar-se de la gran bondat de Déu i es va dir:

- Em quedaré també jo en un racó, confiant en el Senyor, i aquest em donarà tot el que necessito. I així ho va fer durant molt dies. Però no succeïa res.

El pobre home estava quasibé a les portes de la mort quan va escoltar una veu que li deia:

- Oh, tu que et trobes en el camí de l'error, obre els teus ulls a la veritat. Segueix l'exemple i deixa d'imitar a la pobre guineu mutilada.

Després, l'home va veure una noieta espantada i tremolant de fred dins d'un vestidet lleuger i amb poques perspectives d'aconseguir un menjar decent. Es va enfadar moltíssim i li va dir a Déu:

- Per què permets aquestes coses? Per què no fas res per solucionar-ho?

Durant una estona, Déu va guardar silenci. Però aquella nit, d'improvist, li va respondre:

- Certament que he fet alguna cosa. T'he fet a tu.

Parábolas en son de paz. Herminio Otero

Dissabte 10 de Febrer**Introducció**

Potser alguna vegada has fet alguna cosa perquè tothom ho fa, o t'has comprat alguna cosa perquè tothom en té, o has dit tal cosa o tal altra perquè tothom ho diu, o ... perquè tothom ....

Aquestes influències exteriors condicionen la nostra manera de pensar i de fer. Potser ens hem burlat d'un company de classe perquè tothom se'n burla. És aleshores que em caldrà preguntar-me, haig de fer tot el que els altres fan? Està bé que em burli del meu company? És això el que Jesús espera de mi?

Comentari de l'Evangelí: Mt 5, 17-37.

En el temps de Jesús, els homes es regien pel llibre de la Llei o el Llibre dels profetes. Jesús, en l'Evangelí del diumenge, ens dirà que no ve a anul·lar els llibres de la Llei, sinó que ve a donar-los el veritable sentit, ja que els mestres de la Llei se la prenien al peu de la lletra. Jesús ve a corregir la inèrcia del comportament dels homes, i ens posarà un exemple. Ens dirà, la llei diu "No mataràs", però no n'hi ha prou amb no matar per fer la voluntat de Déu, si insultes, et baralles, ... tampoc estaràs fent la voluntat de Déu. Recordeu aquell tros de l'Evangelí quan Jesús va saltar-se la Llei en curar un malalt en dissabte? Què era més important, curar el malalt o guardar el descans del dissabte? Per davant de tot, l'AMOR. Això és el que Jesús ens vol dir aquesta setmana.

El conte que tot seguit llegirem, ens parla d'aquest fer les coses per inèrcia, de fer-les perquè els altres les fan. Escoltem, doncs, el que ens diu aquest conte:

Pregària

Un estol d'ocells en forma de "V" creuava el cel quan a un núvol que compartia el mateix cel se li va encendre la curiositat i va voler saber on es dirigien i quins plans tenien. Va esperar creuar-se en el seu camí i, amb delicadesa, sense molestar ni entorpir la marxa, que endevinava que seria important, es va acostar cuidadosament a l'últim ocell d'una de les branques de la "V" i li va preguntar dolçament: - Estimat ocell, si es pot saber i m'ho pots dir, on us dirigiu en un vol tan recte i tan llarg i què aneu a fer allà? L'ocell, sense deixar de volar al ritme dels seus companys, va contestar: - IAI, si jo ho sapigués!. Però no en tinc ni idea. Jo no faig més que seguir el meu company de davant. Vaig a on va ell, i volo cap a on ell vola. Pregunta-li a ell. Ell ho sabrà. El núvol es va adelantar una mica, fins arribar a l'ocell del davant, i va rebre la mateixa resposta. I així va ser com, passant d'un ocell a un altre i d'una branca de la "V" a l'altre. Tots li deien que ells no sabien res i que preguntés als altres, que ells ho sabrien. Però ningú no sabia res. Cadascú seguia qui tenia al davant, sense preguntar-se res, i no podien donar resposta. Al núvol se li anava fent cada cop més gran la seva curiositat, fins que no li va quedar cap més remei que dirigir-se a l'ocell de la punta de la "V", corrent el risc de molestar-lo i distreure'l en la seva important tasca de guia del grup. Es va disculpar, i li va preguntar on anava amb tots aquells companys que el seguien. L'ocell que feia de guia li va contestar: - Què més voldria jo, que saber-ho! No tinc ni idea d'on anem. Però tots aquests em venen empenyent per darrera i no tinc més remei que seguir volant, encara que no sàpiga a on em porten. !Els ho sabran!. Pregunta'ls-ho a ells.

Carlos G.Vallés

Dissabte 17 de Febrer**Introducció**

Ja portem una bona colla de dissabtes d'esplai. Podriem dir que estem més o menys a mig curs. És possible que en alguna de les activitats que hem fet al llarg d'aquests dissabtes, algun noi o noia m'hagi fet trampa en un joc perquè no guanyés, o m'hagi donat una empenta mentre corria, o me n'hagi fet una de molt grossa.... És possible també que jo aleshores cerqués venjar-me del que m'havia fet. Li vaig tornar l'empenta, vaig fer trampa com ell havia fet, ...

Aquestes actituds no ens porten a estimar ningú. La nostra resposta hauria d'haver estat una altra. Si l'altre fa trampes per guanyar, deixa que les faci. A tu no t'ha d'importar guanyar o perdre. Si l'altre et dona una empenta, pregunta-li perquè te l'ha donat i allarga-li la mà perdonant-lo, ... és difícil ser un noi o una noia així. Ja ho sé, però ningú ha dit mai que estimar sigui fàcil.

Comentari de l'Evangelí: Mt 5, 38-48.

Jesús, aquest diumenge, ens parlarà de la venjança. Ens recordarà aquella dita que diu: "Ull per ull i dent per dent", però ens dirà que nosaltres no hem de ser així, no ens hem de venjar quan ens facin mal. Quan ens peguin, en lloc de tornar-nos-hi, parem l'altra galta, si algú ens obliga a portar una càrrega un quilòmetre, acompanyem-lo dos quilòmetres.

Les venjances són l'origen dels odis i de les guerres. Nosaltres hem de saber anar més enllà del que els altres ens poden demanar. Jesús ens proposarà que estimem com Déu estima. Hem d'estimar a amics i a enemics, perquè si només estimem als amics, ens dirà, què feu d'extraordinari? Això ho fa qualsevol, sense gaire esforç. Nosaltres hem d'estimar tothom, talment com Déu ens estima.

Pregària

Pare,
tu ens vares dir que estiguéssim units,
però nosaltres no ho vàrem entendre i
encara no ho hem entès.

Moltes vegades volem fer la nostra.
Som egoistes i els altres ens fan nosa.
Som creguts i orgullosos i els altres ens sobren.
Som individualistes i ens agrada anar sols.

Avui et demanem
que ens ajudis a viure units,
a saber comptar amb l'altre,
a no fer les coses sols,
a compartir-ho tot.

**D'un llibret de pregària
del CIJAC.**

Dissabte 24 de Febrer**Introducció**

Sovint creiem que amb diners podriem assolir la felicitat, amb diners podriem tenir tot allò que desitgem. Sovint la nostra gran preocupació són coses materials: tenir, posseir, guanyar...

Les coses materials que veiem i toquem, tot allò que satisfà les nostres necessitats més immediates, que calma el desig, es presenten als nostres ulls i al nostre pensament. Aquesta és, però, una actitud molt humana. El problema sorgeix quan aquesta necessitat de calmar els nostres desitjos condiciona de tal manera la nostra vida, que totes les nostres energies les dediquem a obtenir aquests béns materials. Aleshores, comença l'empobriment de la persona, és com un got ple d'aigua, a mesura que hi anem posant-hi pedres, l'aigua va vessant del got, fins que en el got només queden pedres. Això mateix ens passa quan tan sols cerquem el tenir, el posseir coses. Estem sacrificant la nostra pròpia persona i la dels altres a les coses materials.

Comentari de l'Evangelí: Mt 6, 24-34.

A l'Evangelí d'avui, Jesús ens dirà que no es pot servir a dos senyors a l'hora. O servim a Déu, o servim al diner. Però si servim a l'un no podem servir com cal a l'altre. Jesús ens convida a servir a Déu, i ens demana que confiem en Ell, doncs Ell, és qui vesteix de gala els lliris del camp, qui alimenta els ocells del bosc. Amb això ens voldrà dir que mentre estiguem preocupats per saber què menjarem o què beurem, serem incapaços de descobrir les necessitats dels altres. No ens hem de preocupar, doncs, de què menjarem o com ens vestirem, el que caldrà és preocupar-nos de les coses de Déu. I quines són les "coses de Déu"? Doncs ja ens ho ve repetint des de fa molt de temps: Estimar a Déu i estimar als nostres germans. Fixeu-vos que n'és de fàcil explicar-ho!

En la pregària d'avui podem descobrir com el diner realment no pot comprar-ho tot. Pot comprar moltes coses, però també n'hi ha moltes d'altres que no les pot comprar. Posem-hi atenció:

Pregària

Amb diners podem comprar plaer, però no amor.
 Amb diners podem comprar espectacle, però no alegria.
 Amb diners podem comprar un esclau, però no un amic.
 Amb diners podem comprar una dona, però no una esposa.
 Amb diners podem comprar una casa, però no una llar.
 Amb diners podem comprar aliments, però no gana.
 Amb diners podem comprar medecines, però no salut.
 Amb diners podem comprar diplomes, però no cultura.
 Amb diners podem comprar tranquil·litzants, però no pau.
 Amb diners podem comprar favors, però no perdó.
 Amb diners podem comprar la terra, però no el cel.
 Amb diners podem comprar títols, però no honradesa.
 Amb diners podem comprar benestar, però no felicitat.
 Amb diners podem comprar coses i passar-ho bé (a estones),
 però només estimant les persones podem ser feliços (sempre),
 encara que, de vegades, no ens ho passem bé.

Dissabte 2 de Març

Introducció

Us ha passat algun cop que heu triat allò que més us agradava, però no us convenia? Per exemple, has menjat molts dolços i la mare t'ha dit que ja n'hi havia prou, que no en mengessis més, però amb el que t'agraden a tu els dolços no n'has fet cas i n'has seguit menjant. Després ha vingut el mal de panxa i la mare t'haurà renyat per no haver-la escoltat. O estaves una mica encostipat i el pare t'ha dit que no prenguessis begudes fresques, però amb el que t'agraden els refrescs, qualsevol se n'estava, i després has estat una setmana amb un mal de coll d'aquells de campionat. No sempre, el que més ens agrada és el que més ens convé. Cal que ens aturem i sapiguem decidir què és allò que ens convé de veritat, sense enganyar-nos nosaltres mateixos.

Comentari de l'Evangelí: Mt 4, 1-11.

Demà diumenge, celebrarem el primer diumenge de Quaresma. A l'igual que l'Advent precedeix el Nadal, la Quaresma precedeix la Pasqua, la festa més important dels cristians. La Quaresma ens ha de servir per preparar-nos per celebrar la Pasqua. La Quaresma, ens ofereix l'oportunitat d'escollir allò que hi ha de millor per a la nostra vida humana. A l'Evangelí de demà, veurem com l'Esperit Sant condueix Jesús al desert perquè sigui temptat. El diable temptarà Jesús per tres vegades, li demanarà que demostrï que és Fill de Déu i que converteixi les pedres en pans, li demanarà també que es llenci dalt baix de la muntanya perquè els àngels el vinguin a recollir i per últim, el diable li donarà tot allò que desitgi si l'adora. Jesús, sense cap mena de vacil·lació sortirà victoriós de les temptacions del diable.

En la pregària d'avui, demanarem a Déu que ens ajudi a superar les nostres temptacions de cada dia.

Pregària

Senyor,
quan al matí la mare em crida per anar a l'escola,
la senyora mandra em ve a veure i em quedo una estona més al llit.

Quan a l'hora del pati se m'acosta un company i
em demana de jugar amb mi,
el senyor egoisme em ve a veure i li dic:
"No pots jugar amb nosaltres, ja estem justos".

Quan a l'hora de dinar, la mare em demana de parar taula,
la senyora comoditat em ve a veure i
poso qualsevol pega per no fer-ho.

Quan a l'hora de fer els deures em criden per anar a jugar al carrer,
el senyor "Passa-t'ho Bé" em ve a veure i
me'n vaig a jugar sense haver fet la meva feina.

Quan em poso al llit i em dispo a pregar-te, Senyor,

la senyora son em ve a veure i em diu:
"Deixa-ho per demà, avui ja has fet moltes coses".

Senyor, avui quan he arribat a aquella frase del PareNostre,
"no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació",
m'he recordat de Vós.

Ajuda'm, Jesús,
a aixecar-me quan em cridin,
a ajudar els pares en el que em demanin,
a jugar amb tothom,
a ser responsable de les meves feines
i, sobretot, Senyor,
ajudeu-me a saber estar una estona amb Vós.

Perquè és així,
vencent les meves temptacions quotidianes,
que podré ser cada dia més amic vostre.

Dissabte 9 de Març**Introducció**

Quan a vegades necessitem concentrar-nos perquè volem preparar-nos un examen, no podem fer-ho en qualsevol lloc, necessitem una habitació on hi hagi silenci i tranquil·litat. De la mateixa forma, si volem descobrir la presència de Déu en nosaltres, ens caldrà també triar un lloc tranquil, on puguem recollir-nos. El silenci i la pregària ens ajudaran a descobrir aquesta presència de Déu en nosaltres.

Comentari de l'Evangelí: Mt 17, 1-9.

Aquest diumenge, el segon de Quaresma, Jesús pujarà a la muntanya del Tabor, amb Pere, Jaume i Joan. S'hi trobaven tan bé que hi volien construir unes cabanes. La seva mirada interior acabava de descobrir la persona humano-divina de Jesús (en l'Evangelí ens dirà que la cara de Jesús es torna resplendent com el sol, i que els seus vestits són blancs com la llum). Per arribar a descobrir amb la seva mirada interior la persona humano-divina de Jesús els va caler retirar-se en aquest lloc adequat, lluny del soroll, en un ambient de silenci i pregària. Si volem arribar a descobrir amb la nostra mirada interior la presència de Déu, haurem d'escollir els llocs més adequats per acollir l'Esperit de Déu, ell ens la pot revelar.

El senyor Ferran, el personatge del conte d'avui, és un home que cerca la veritable pau, la veritable pau no és res més que aquesta presència de Déu. I la cerca en llocs que podríem considerar "adequats" Per això, en un d'aquests llocs, una pregunta li fa ballar el cap.

Pregària

Ja fa molt i molt de temps, quan encara els cargols podien anar en bicicleta, que visqué el senyor Ferran. El senyor Ferran, era un home més aviat baixet, bastant prim, un d'aquells homes que són "poca cosa". El nostre amic era un home molt tranquil i pacífic, tot i així, a vegades s'empipava quan les coses no li anaven com ell esperava. Però el senyor Ferran, s'excusava tot dient:

- La veritable pau no existeix! És un somni inabastable. -i així tornava a quedar-se tranquil.

Un dia, el senyor Ferran tingué un somni. Va somiar que la veritable pau existia. A l'endemà, quan s'aixecà, decidí d'anar a esbrinar on era la veritable pau. Així que agafà el seu sarró i posà menjar i beguda per al camí. Va caminar dies i dies, fins que arribà a una vall verda, d'espessa vegetació, una vall que mai podria haver imaginat. Era fantàstica.

- Aquí és on es troba la veritable pau! -digué.

La flaire de les flors, el cant dels ocells, la remor del riu, la carícia dels raigs de sol i el soroll del vent esmunyint-se entre les fulles dels arbres. Tota una simfonia de sensacions. El senyor Ferran es va quedar allà una temporada. Els dies van anar passant i poc a poc va anar arribant l'època de les pluges. Llamps i trons per tot arreu, un dia i un altre. Cada tro era més sorollós que l'anterior. La pau i la tranquil·litat d'aquell lloc s'havia acabat amb l'arribada de les pluges. Així que va

decidir de deixar aquells paratges tant meravellosos. Allà no hi havia la veritable pau.

El senyor Ferran tornà a agafar el seu sarró i es posà altra vegada en camí. Camina que caminaràs, dies i més dies. Fins que un dia va arribar a una platja. Davant seu un immens oceà. El senyor Ferran pensà:

- I si la veritable pau es troba en una cova submergida en el fons del mar!

Sense cap mena de vacil·lació el senyor Ferran es lligà el sarró a la cintura i s'endinsà mar endins a la recerca d'una cova. Es submergia una i altra vegada, fins que en una de les immersions va descobrir una cova. Era una d'aquelles coves que semblen quasibé màgiques, d'aquelles tan boniques amb tot d'estalactites i estalacmites penjant per tot arreu. Fins i tot hi havia un lloc on l'aigua no hi arribava, així que va poder quedar-s'hi a viure. Un gran silenci, un silenci molt profund omplia la cova. De vegades, si el senyor Ferran parava atenta l'orella era capaç d'escoltar la seva pròpia respiració. S'hi va estar dies i dies. I el senyor Ferran pensava:

- Aquí és on hi ha la veritable pau, en el silenci d'aquest petit univers.

I passaren dies i més dies, setmanes i més setmanes. Però, poc a poc, el senyor Ferran començà a sentir-se sol. Molt sol. I es deia:

- Per a què vull tota la pau del món, la veritable pau, si no tinc amb qui compartirla? -I aquesta pregunta li començà a donar voltes pel cap, voltes i més voltes. Per més que volia, no podia allunyar aquella pregunta del seu cap, doncs en aquella cova no hi havia sorolls amb què poder omplir aquell silenci i així deixar-se de fer la maleïda pregunta. I poc a poc, aquella pau, la seva pau, va començar a desaparèixer. Allà no hi havia la veritable pau!

Així que el senyor Ferran decidí de marxar altra vegada a la recerca de la veritable pau. Agafà el seu sarró i es submergí per sortir de la cova on era. Un cop a la superfície va nedar fins a la platja i allà s'assegué una estona a la sorra per descansar i recuperar l'alè, doncs havia fet un gran esforç per sortir de la cova. Mentre estava allà assegut, veié com de lluny se li anava apropant un home que vestia una túnica blanca. Quan va arribar a la seva alçada li digué:

- Ferran, perquè cerques fora de tu, allò que és dins teu?

El senyor Ferran, sorprès de que aquell home conegués el seu nom i de la frase amb què s'havia presentat, li preguntà:

- Qui sou ?

- Sóc la veritable pau -li respongué l'home de la túnica-. Vaig ser jo qui et va fer la pregunta dins de la cova, perquè la veritable pau no és per a tu sol, sinó per a compartir-la amb els altres. Mira, una vegada vaig pujar a una muntanya amb uns amics, Pere, Jaume i Joan, i allà davant d'ells em vaig transfigurar, vaig fer-me resplendent com el sol. Vaig fer-me imatge de Déu, i els amics que m'acompanyaven van proposar-me de fer-hi una cabana per estar-nos-hi sempre, ja que ells s'hi trobaven força bé. S'hi estava bé perquè podien palpar la presència del Déu viu, la veritable pau, el veritable amor. Però el que calia no era gaudir només nosaltres d'aquesta pau, d'aquesta felicitat plena, sinó anar a comunicar-la als altres. Per això et dic que la veritable pau sóc jo, i jo sóc en tu quan ets capaç de comunicar aquesta pau, aquesta felicitat als altres.

Dissabte 16 de Març

Introducció

Quan anem per la muntanya i, cansats de caminar, trobem una font, l'aigua sacia la set. En la nostra vida de cada dia, freguem el terra de casa amb aigua, rentem la roba amb aigua, ens dutxem amb aigua, ... (Podem preguntar als infants quines coses més fem amb l'aigua).

Comentari de l'Evangelí: Jo 4, 5-42.

A l'Evangelí d'aquest diumenge, Jesús ens parlarà de l'aigua que refresca els nostres cors, de l'aigua que permet netejar les nostres faltes. Jesús aprofitarà la presència d'una samaritana que anava a buscar aigua, per fer-li veure la necessitat que té ella de beure de l'aigua "viva", de l'aigua de l'Esperit. Jesús mateix dirà "El qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set". Jesús vol alimentar la nostra vida. Aquesta aigua ens recorda una mica una de les respostes que Jesús va donar ara fa un parell de setmanes quan va ésser temptat pel diable "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de boca de Déu". Quins són, però, els aliments que Jesús ens ofereix? Doncs són la Paraula de Déu i l'Eucaristia. Aquests dos són principalment els aliments que poden alimentar la vida del nostre esperit.

Pregària

Gràcies, Pare, per l'aigua,
senzilla i clara,
humil i transparent.
Gràcies per la seva força impetuosa
i per la seva quietud serena.
Gràcies, Pare, per l'aigua que cada matí
refresca i neteja el meu cos,
que es desvetlla un cop més a la vida.
Gràcies, Pare, per l'aigua de la pluja
que rega i amara els camps,
fent-hi germinar fruits, herbes
i flors de colors.
Gràcies, Pare, per l'aigua fresca de la font
que, en els dies calorosos d'estiu,
sadolla la nostra set
i ens anima a continuar el camí.

Gràcies, Pare, per la bellesa
dels rius i dels mars,
dels torrents i les cascades,
dels llacs i les rescloses.
Gràcies, Pare,
pels banys i les esquitxades d'estiu
que tant ens refresquen i ens fan gaudir.

Gràcies, Pare, sobretot, per l'aigua
de la Vida
que ens dóna a beure el teu Fill
i que apaga la nostra set d'eternitat,
d'amor, de justícia i de pau.
Gràcies, també, per l'aigua del
baptisme
que ens purifica del mal
i ens fa renéixer a l'Home Nou
amb Jesucrist, el teu Fill i germà
nostre.
Perdó, Pare, per l'aigua bruta
dels nostres rius i mars,
per la inconsciència i l'egoisme
que ens fan malversar i contaminar
aquest tresor que tu ens ofereixes.
Fes-nos, Pare, com l'aigua:
humils i senzills,
nets i transparents,
generosos i alegres.
No deixis mai de desvetllar-nos,
purificar-nos i sadollar-nos
amb l'aigua viva del teu Amor.

Prent-te Temps III

Dissabte 23 de Març**Introducció**

Avui, per començar aquesta estona de pregària, podriem fer una petita dinàmica. Per fer-la, cerqueu una fotografia gran -un pòster- amb molts detalls. Mostreu la fotografia als nois i noies durant un minut. Després guardeu-la i pregunteu als nois i noies per algun detall insignificant de la fotografia. És possible que algun infant s'hi hagi fixat prou, però la gran majoria no hauran sabut respondre-us.

Això ens passa perquè sovint veiem coses, però no les mirem. Hem vist tots el pòster, però no l'hem sabut mirar. Hem mirat només allò que ens cridava l'atenció, o allò que més ens agradava, o ...

Doncs si això ens passa amb la nostra vista "corporal" que l'utilitzem cada dia, us imagineu quantes coses passen desapercibudes a la nostra vista "interior"? Però, què vol dir això de la vista "corporal" i de la vista "interior"? Doncs us posaré un exemple per intentar d'aclarir-vos-ho. Quan veiem un amic que plora en un racó, la nostra vista "corporal" només veu que aquell noi està plorant. La nostra vista "interior" veu que hi ha alguna cosa que el fa patir, i per això plora. És la nostra vista "interior" la que farà que ens apropem a ell per saber què li passa i consolar-lo.

Comentari de l'Evangelí: Jo 9, 1-41

A l'Evangelí d'aquest diumenge, sentirem com Jesús es troba amb un cec de naixement i el guareix. Jesús retornarà la vista "corporal" i al mateix temps la vista "interior", la vista de "l'esperit". La guarició del cec és una crida a la "conversió".

En la pregària d'avui, demanem a Déu que ens obri els ulls del cor per veure-hi com ell hi veu.

Pregària

Senyor, els meus ulls
s'acostumen a veure allò que succeeix.
Els meus ulls, Senyor, es cansen,
i ja no distingeixen,
i ja no se senten ferits,
i ja tot els sembla normal...
i ja no s'inflamen,
i ja no travessen...

Senyor, els meus ulls,
miren i no hi veuen.
Un estrany mal els ha envaït,
una rutina i un costum
els cobreix i els entela:
els meus ulls, Senyor,
ja no vuen el mal,
ja tot els és normal.

Què hi farem!
Per què cridar?
I emmudeixo el meu crit profètic
en un petit silenci.

Els meus ulls,
que no veuen allò que és dolent,
m'acusen
d'estar, jo mateix,
barrejat en el mal.

Els meus ulls, Senyor
necessiten una mica de fang
i una mà que els obri.

Extret de "Proyecto catequético",
n. 25. Traducció de Joan Busquets

Dissabte 30 de Març**Introducció**

Avui, com la setmana passada, farem un petit joc per començar aquesta estona de pregària.

Es tracta d'un joc d'endevinalles. Jo us dic una paraula i vosaltres heu de dir quina és la paraula contrària. Per exemple, si jo us dic blanc, vosaltres em podrieu respondre negre.

Doncs a veure quin és el contrari de:

Fosc	.....	Llum
Mullat	.....	Sec
Trist	.....	Content
Gruixut	.....	Prim
Alt	.....	Baix
Estimar	.....	?????

En el contrari d'estimar, els nois i noies de ben segur que us diran coses com odiar, fer la guerra, barallar-se, ...Totes les respostes que us vagin dient de segur que seran vàlides, però no és la paraula que estem buscant. Demaneu-los que resumeixin tot el que fins ara han dit en una sola paraula. Aquesta paraula serà Pecat.

El pecat és el que ens allunya de Déu, el que fa que deixem d'estimar els altres. El pecat ens porta a la mort, mentre que l'amor ens porta a la vida.

Comentari de l'Evangelí: Jo 11, 1-45

A l'Evangelí d'aquest diumenge, escoltarem com Jesús fa que Llätzer ressusciti, que torni a la vida. Als homes ens preocupa sovint la mort "corporal", la mort física; però a Déu, que veu les coses amb més profunditat que nosaltres, que veu les coses amb uns altres ulls, com dèiem ja la setmana passada, li preocupa més la mort espiritual. Perquè això vol dir la destrucció de l'home, i no només d'allò que ens és temporal -el cos-, sinó també d'allò que és etern -l'esperit-.

Però, com es produeix la mort espiritual? Doncs bé, la mort espiritual ve pel pecat. Quan fem allò que no agrada a Déu, quan ens barallem, quan ens burlem dels altres, quan no faig cas al pare i a la mare, quan faig enfadar als monitors, quan insulto a un company, quan ...Com ja hem dit ja alguns dissabtes, la Quaresma, és un temps de conversió. És un temps per arraconar el pecat i acollir el perdó que ens ofereix Déu i així ressuscitar també nosaltres a la Vida.

Pregària

Perdó, Senyor,
per la natura que trepitgem,
pels rius que embrutem,
per la bomba atòmica,
pels diners que malgastem.

Perdó, Senyor,
per donar-li més importància als videojocs,
per fixar-nos en la marca dels texans,
per l'enveja que tenim dels companys.

També us volem dir, Senyor,
que no sempre ho fem malament.
Sabem que tu, Senyor,
ets feliç quan estimem els amics,
quan no tirem papers al terra,
quan no ens barallem amb els germans,
quan sabem compartir el que tenim.

Ajudan's, Pare, a esforçar-nos
i a millorar cada dia una mica més.

**D'un llibret de pregària
del CIJAC.**

Dissabte 6 d'Abril**Introducció**

Potser ens ha passat algun cop que un familiar nostre, o una persona a qui estíem molt ha hagut de marxar per molt de temps. Aleshores, de ben segur que hem celebrat una festa, un dinar o un sopar juntament amb tots aquells qui l'estíem per acomiadar-lo tots plegats.

Comentari de l'Evangelí: Mt 26, 14-27

Demà escoltarem com Jesús prepara una festa per acomiadar-se dels seus amics, ell vol celebrar amb tots aquells qui estima, els seus deixebles, el sopar de Pasqua, una de les festes jueves més importants.

A l'Evangelí d'aquest diumenge, escoltarem doncs, com Jesús demana als seus deixebles que l'ajudin a preparar el sopar pasqual. En aquest sopar, Jesús parteix el pa i el reparteix als seus deixebles, tot dient aquelles paraules que cada diumenge escoltem en l'eucaristia: "Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos" i el mateix farà amb el vi, tot dient: "Beveu-ne tots, que això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom en remissió dels pecats". Així, Jesús, instituirà la primera eucaristia. Els deixebles, és possible que no entenguessin aquelles paraules que Jesús els deia, però Jesús estava segur que les entendrien més endavant. Aquest gest, el de la fracció del pa, serà el que d'aquí a uns dies, un cop Jesús hagi ressuscitat, permetrà que dos dels seus deixebles el reconguin camí d'Emaús.

En aquest mateix sopar, Jesús descobrirà aquell qui el traïrà: Judes l'Iscaariot.

Jesús, amb la institució de l'eucaristia, ofereix en el pa i en el vi la presència misteriosa de Déu. És Déu mateix qui se'ns ofereix, a través del fill, en el pa i el vi consagrats. A l'igual que també és Déu qui ens fa sempre costat. Qui camina al nostre costat. Escoltem atents aquest petit conte, que ens parlarà sobre aquesta presència de Déu en les nostres vides.

Pregària

Una nit vaig somniar que estava caminant per la platja amb el Senyor. En el cel van aparèixer com llampecs algunes escenes de la meua vida. A cada escena, em vaig adonar que a la sorra hi havia dos tipus de petjades: les unes eren les meves i les altres les del Senyor.

Després de contemplar la darrera escena de la meua vida em vaig girar i vaig veure bé totes les petjades que hi havia a la sorra. Em va cridar l'atenció, però, que més d'un cop al llarg del camí de la vida, només es veïen un parell de petjades. També em vaig adonar que això passava precisament en els moments en què havia estat més trist i enfonsat. Vaig quedar encaparrat i vaig fer al Senyor aquesta pregunta: - Senyor, vos em va dir que, si em decidia a seguir-vos, faríeu amb mi el meu camí; però m'he adonat que en els moments més difícils de la vida, a la platja només hi ha un parell de petjades. No entenc per què quan més us necessitava m'heu deixat sol. El Senyor em respongué:

- Fill meu, tu saps prou com t'estimo i que mai no t'abandonaré. Sí, en els moments de prova i sofriment només hi ha un parell de petjades i és perquè jo llavors et porto a coll.

Ademar de Borros

Versió de l'anglès: A.E.

Introducció

A vegades, quan algú ens explica un fet extraordinari, alguna cosa que a nosaltres ens sembla impossible, no ens la creiem. Ens cal veure-ho amb els nostres ulls. Us ha passat això alguna vegada? Quin era aquest fet? (Deixar que els nois i noies diguin la seva).

Comentari de l'Evangelí: Jo 20, 19-31.

Aquest diumenge, a l'Evangelí, escoltarem com quelcom semblant els va passar als deixebles de Jesús amb Tomàs. Jesús, un cop ja ressuscitat, es presenta enmig dels seus deixebles, en Tomàs no hi era. Quan en Tomàs torna, els deixebles li expliquen que Jesús ressuscitat els ha anat a visitar: En Tomàs no s'ho creu. Es pensa que li estan prenent el pèl, que són imaginacions. Més tard, Jesús es torna a presentar enmig d'ells. Aleshores, Jesús li demanarà a Tomàs que s'acosti i que li toqui les ferides de les mans que li van fer els claus de la creu, perquè així cregui que ell és el ressuscitat. Jesús li dirà a Tomàs "Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver-me vist!".

El text que ara llegirem va ser trobat damunt del cos d'un soldat americà quan es va produir el desembarcament a l'Àfrica del Nord durant la 2a. Guerra Mundial. Els homes li van dir que Déu no existia, i ell s'ho va creure molt de temps, fins que un dia ...

Pregària

Escolta, Déu meu.

Els em van dir que tu no existies pas i com un beneït m'ho vaig creure.

L'altra tarda, des del fons d'un forat d'obús vaig veure el teu cel...

Tot de cop vaig comprendre que m'havien dit una mentida.

Si m'hagués entretingut més a mirar les coses que has fet

hauria vist ben clar que aquella gent refusava d'anomenar a un gat un gat.

Jo em pregunto: Déu, consentiries a estrènyer-me la mà...?

I tanmateix, endevino que tu comprendràs.

És curiós que m'hagi estat necessari de venir a aquest lloc infernal

abans de tenir temps de veure el teu rostre.

Jo t'estimo terriblement:

vet aquí el que vull que sàpigues.

Hi haurà aviat un combat horrible.

Qui sap? Potser arribi a casa teva aquest vespre mateix...

No hem estat camarades fins avui

I em pregunto, Déu meu, si m'esperaràs a la porta.

Té, mira, estic plorant.

Jo, vessar llàgrimes...

Ah! si t'hagués conegut més aviat...

Bé, anem, cal que me'n vagi.

És curiós, d'ençà que t'he trobat ja no tinc por de morir.

A reveure!

Aquest text va ser trobat damunt del cos d'un soldat americà quan va tenir lloc el desembarcament a Àfrica del Nord durant la 2a. Guerra Mundial.

Dissabte 27 d'Abril**Introducció**

De segur que vosaltres sou capaços de reconèixer algun conegut sense haver de veure'l. Potser el reconeixeu per la seva veu, o per la seva forma de caminar, o per la seva forma de riure, ...

Algú de vosaltres sabria dir-me algun exemple? A qui sou capaços de reconèixer sense veure'l? Com el reconeixeu? (Deixar que els nois i noies posin alguns exemples).

Comentari de l'Evangeli: Lc 24, 13-35.

A l'Evangeli de diumenge, veurem que passa una cosa semblant a dos deixebles de Jesús, quan anaven camí d'Emaús. Pel camí es trobaran amb un foraster, que també farà camí amb ells. A l'arribar a Emaús li demanaran que es quedi amb ells. Quan s'asseguin a taula, l'estranger agafarà el pa i el partirà, aleshores els dos deixebles reconeixeran que aquell estranger és el mateix Jesús.

La pregària d'avui està treta d'un dels millors llibres que mai hagi llegit "El Petit Príncep" d'Antoine de Saint-Exupéry. L'aviador, l'home que va conèixer el Petit Príncep i que ara escriu el llibre, ens explicarà com era el Petit Príncep, atxí si algun cop ens el trobem li podrem escriure avisant-lo que ha tornat. Escoltem-lo atentament, ja que potser podrem ajudar a l'aviador en la seva recerca...

Pregària

Era el vuitè dia de pana al desert, i la història del marxant l'havia escoltada tot bebent l'última gota de la meva provisió d'aigua:

- En són força de bonics els teus records, vaig dir al petit príncep; però encara no he reparat el meu avió; ja no queda res per beure i també jo seria feliç si pogués anar caminant poc a poquet cap a una font!

- Per què?

- Perquè ens podem morir de set...

No mesura el perill, em vaig dir. No ha tingut mai fam ni set.

Amb una mica de sol ja en té prou...

Em mirà i respongué al meu pensament:

- Jo també tinc set..., cerquem un pou...

Vaig donar mostres de cansament: és absurd de cercar un pou, a l'aventura, en la immensitat del desert. Malgrat tot, ens posarem en camí.

Quan ja feia hores que caminàvem en silenci, va caure la nit, i els estels començaren a encendre's. Els veia com en somnis, enfebrat per causa de la set. Els mots del petit príncep dansaven en la meva memòria.

- Així tu també tens set?, li vaig preguntar.

No em contestà. Només va dir:

- L'aigua també pot ser bona per al cor...

No el vaig comprendre, però vaig callar... bé, sabia que més valia no preguntar-li res. Estava cansat. S'assegué. Jo vaig seure al seu costat. I al cap d'una estona, va dir:

- Els estels són bells, a causa d'una flor que no veiem...
Jo vaig respondre "sí, és clar", i mirava, sense dir res, els rebrecs de la sorra, a la llum de la lluna. "El desert és bonic", afegí.
I era veritat. A mi m'ha agradat sempre el desert. Us asseieu en una duna de sorra. No veieu res, no sentiu res. I malgrat tot, alguna cosa brilla en el silenci.
- El que fa bell el desert és que té un pou amagat en algun lloc, digué el petit príncep... Vaig quedar sorprès de comprendre d'un cop aquest misteriós brillar de la sorra.
- Sí, vaig dir al petit príncep, tant si es tracta dels estels com del desert, el que fa llur bellesa és invisible!
Com que el petit príncep s'adormia, el vaig prendre en braços, i em vaig posar en camí altra vegada. Estava emocionat. Em semblava portar un tresor fràgil. Em semblava, fins i tot, com si no hi hagués res més fràgil sobre la Terra.
Jo contemplava, a la llum de la lluna, aquell front pàl·lid, aquells ulls closos, aquells manyocs de cabells que tremolaven al vent, i em deia: el que veig és només l'escorça. Allò que té d'important és invisible...
Com que els seus llavis entreoberts insinuaven un somriure, em vaig dir encara: "El que m'emociona tan fortament és la seva fidelitat per una flor, és la imatge d'una rosa que brilla en ells com una flama d'un llum, fins i tot, quan dorm..." I el trobava encara més fràgil. Cal protegir-los, els llums, un cop de vent els pot apagar...
I caminant, caminant, vaig descobrir el pou en trencar el dia...

El petit príncep.
Antoine de Saint -Exupery.

Dissabte 4 de Maig

Introducció

Oi que recordeu algun conte en el que el protagonista s'ha endinsat en un bosc molt espès, i per a no perdre's ha anat deixant pedretes pel camí, o molles de pa, o potser s'ha anat desfilant el jersei, per saber quin és el camí de tornada?

Si alguna vegada heu anat a fer algun cim dels molts que tenim aquí a Catalunya, potser us haureu fixat en què de tant en tant hi ha unes piles de pedres, a les que anomenem "fites" i que ens serveixen per conèixer quin és el camí vers el cim que desitgem fer.

Potser us heu fixat alguna vegada en unes raelles vermelles i blanques pintades pels boscos, o a les parets d'algunes cases velles, o en les pedres d'un camí, o ... aquestes senyals marquen uns camins anomenats Senders de Gran Recorregut. Seguint aquestes senyals podem anar d'una punta de Catalunya a l'altra, per camins de muntanya (encara que a vegades també travessen pobles), sense por de perdre'ns.

Comentari de l'Evangeli: Jo 14, 1-12

A l'Evangeli d'aquest diumenge, Jesús ens dirà "Jo sóc el camí, la veritat i la vida". Amb aquestes paraules, el que ens vol dir Jesús és que l'única forma que tenim d'arribar al Pare, d'arribar a Déu, és seguint el camí que ell ha marcat, seguint les "fites" que ha anat deixant al seu pas. Perquè a l'igual que un excursionista experimentat ha anat deixant les "senyals", perquè els qui vinguin al darrera no es perdin, Jesús també ens ha deixat aquests "senyals" perquè aquells qui el volgum seguir no ens perdem. I quan ens dirà "Ningú no arriba al Pare si no és per mi. Si m'heu conegut a mi també coneixereu el meu Pare", el que ens voldrà dir és que el camí que porta cap al Pare és únic, no n'hi ha més d'un. I aquest camí és Jesús. Si seguim tot allò que al llarg de tot aquest temps ens ha anat ensenyant, sense por, de segur que no ens perdrem i arribarem a la fi del nostre camí.

Jesús, però, no obliga l'home a fer el seu camí. Jesús ens dirà: mireu, el camí que porta cap al Pare és aquest. Sou vosaltres, però, qui us heu de decidir a seguir-lo o no. En el conte que tot seguit llegirem, veurem com hi havia un rei que volia que només es fes allò que ell deia. Tot allò que es sortia del que ell deia era eliminat. Escoltem, però, com va acabar la història d'aquest rei.

Pregària

Una vegada, hi havia un rei que regnava sobre tots els pobles del seu reialme. Era un rei que estimava tots els seus súbdits, però a la seva manera.

No volia que fessin res que ell no manés. Si manava el fuster que fes taules, li deia com ho havia de fer, i ai del fuster si volia fer-ho millor; li estavellava tota la seva obra. I si feia construir una torre al seu palau, ai del paleta que col·locava els maons de manera que fessin una bonica sanefa: tot seguit la mà del rei destrossava la seva iniciativa.

Tot ho havia de pensar ell, tot ho havia de manar ell, tot ho havia de dir ell. Va acabar passejant-se pel seu regne amb una goma grossa d'esborrar. Naturalment, feta de la mida i de la manera i de l'estil que ell havia dit. Passejava i vinga

arranjar les coses, esborrant del seu regne tot allò que ell no havia manat. Els pobres ciutadans d'aquell país estaven desesperats. Era un país sense poesia: només la del rei. Era un país sense flors de diferents colors: només les del color que agradava al rei. No hi havia pas varietat d'ocells: només els canaris grocs del rei. Era un país sense alegria ni color: només l'alegria i el color del rei.

Però un dia, tant i tant va esborrar que, sense adonar-se'n, va fer desaparèixer tot el seu regne. En treure la terra que aguantava els seus peus, va caure lliscant pels aires, amb tan mala sort, que la goma d'esborrar, la seva, li va caure al damunt, i el va fer desaparèixer. Des d'aquell dia, de tant en tant, els savis descobreixen al cel un estrany asteroide, i queden amb la boca oberta, sense saber què dir, ja que veuen en els seus potents telescopis una enorme goma d'esborrar.

Aquest conte és la història de molts homes que volen tenir la raó en tot. En canvi, el Déu de Jesús sí que respecta totes les nostres iniciatives i no és amic de les gomes d'esborrar, té la seva jola en veure els nostres esforços per construir un món nou. I respecta les iniciatives del fuster i del paleta, del pagès i del metge, que treballen per fer la seva feina i la seva vida molt millor. Fins i tot quan les nostres obres són tan matusseres: les nostres guerres, els nostres egoismes, les nostres pors. Ell ens les respecta, perquè altrament no seria la nostra obra i no tindria cap valor.

El Pare de Jesús i Pare nostre vol que ens posem mans a la feina i, sigui quin sigui el nostre fruit, ens estima si de tant en tant aixequem els ulls i treballem amb bona voluntat, esforçant-nos a fer un món tot nou, on hi hagi poques gomes d'esborrar. Més ben dit, on hi hagi tan sols una goma per esborrar els nostres egoismes, les nostres enveges i les nostres pors.

Antoni Ballús
Cavall Fort n. 336

Dissabte II de Maig

Introducció

En Dani, que estudiava primer d'universitat, parlava de la seva fe en Jesús i del seu compromís. Un company, que ja havia expressat els seus dubtes i les seves reticències, li va demanar que li donés proves evidents de la seva fe en Jesús. En Dani li va preguntar:

- Tu creus en l'Anna? L'estimes? - Home, ja es veu! - Sí, veig que aneu junts, que feu uns gestos que em permeten d'endevinar que entre tu i ella hi ha uns sentiments molt particulars, però no els veig i no els puc mesurar.

- Això no es mesura, és molt personal. Només els qui s'estimen ho poden comprendre.

I la conversa va anar seguint pels camins de l' enamorament. Finalment, en Dani va dir:

- Mira, per més esforços que fas, només em pots dir de moltes maneres: "L'Anna, me l'estimo i em fu feliç" i ho crec i ho puc imaginar a partir de la convicció de les teves paraules i del teu comportament; doncs jo també et puc dir: "Jesús, me l'estimo i crec en Ell", i tu t'ho podràs imaginar a partir del meu comportament i de la felicitat que em dona viure amb Jesús comproment-me amb Ell i com Ell; però no et puc demostrar res més". L'enamorament només el pot comprendre el qui el viu. La persona estimada viu en l'enamorat i el fa viure. Perquè Jesús ens estima i l'estimem, i en la mesura que l'estimem, el seu Esperit viu en nosaltres i esdevé font de Vida.

Comentari de l'Evangeli: Jo 14, 15-21.

A l'Evangeli d'aquest diumenge, Jesús ens dirà que si l'estimem de veritat, farem allò que ell espera de nosaltres, farem allò que li agrada. Perquè quan estimem, el que desitgem és fer content aquell qui estimem. Si nosaltres estimem Jesús, ell també ens estimarà a nosaltres. El conte que avui llegirem ens parla d'un matrimoni. L'esposa donarà allò que té per fer content el marit i a l'inrevés. Déu, que ens estima, ens dona sempre el millor; però nosaltres sabem donar-li també el millor de nosaltres? L'estimem?

Pregària

Hi havia una vegada un matrimoni pobre. Ella filava a la porta de casa seva pensant en el seu marit. Tothom qui passava per davant de la casa quedava embadalit de la bellesa del seu cabell, negre, llarg, com els fils brillants sortits de la seda filosa. Ell anava cada dia al mercat a vendre algunes fruites. A l'ombra d'un arbre s'asseia a esperar, subjectant entre les dents una pipa buida. No li arribaven els diners per comprar un pessic de tabac. S'acostava el dia de l'aniversari de noces i ella no parava de preguntar-se què li regalaria al seu espòs. I, a més, amb quins diners? Una idea va creuar el seu cap. Una esgarrifança li va recórrer el cos al pensar-ho, però, al decidir-se, tot el seu cos es va estremir de goig: vendria el seu cabell per comprar-li tabac. Ja imaginava al seu marit a la plaça, assegut davant de les seves fruites, tot donant llargues alenades a la seva pipa: aromes d'encens i de gessamí donarien a l'amo de la paradeta la solemnitat i el prestigi d'un veritable comerciant.

Només va obtenir del seu esplèndid cabell unes quantes monedes, però va escollir amb molta cura el més fi estoig de tabac. El perfum de les fulles arrugades compensava llargament el sacrifici del seu cabell.

A l'arribar la tarda va tornar el seu marit. Venia cantant pel camí. Portava en la seva mà un petit envoltori: contenia un bonic joc de pintes per a la seva dona, que acabava de comprar després de vendre la seva pipa.

Dissabte 18 de Maig

Introducció

Quan una persona ha començat a tirar endavant un projecte i l'ha fet créixer, fàcilment s'arriba a convèncer que la seva presència és indispensable. I aquest sentiment es pot apoderar també de molts dels qui l'han ajudat a tirar el projecte endavant. Així, uns per convicció, d'altres per delicadesa, alguns potser per interès, li faran creure que no se'n pot anar per no posar en perill el projecte. Però l'experiència ens ensenya que si la persona no es retira a temps, ella mateixa frenarà el creixement del projecte i, potser, fins i tot, el farà morir i anirà morint amb ell.

Comentari de l'Evangeli: Mt 28, 16-20

A l'Evangeli d'aquest diumenge, escoltarem com Jesús, ja ressuscitat, convoca els seus deixebles en una muntanya. Allà se'ls apareix i els dóna aquestes ordres: "Aneu doncs a tots els pobles i feu-los deixebles meus" i "enseyeu-los a guardar tot allò que us he manat". Jesús havia començat la predicació de la Bona Nova. Des del començament va tenir molt clar que el seu treball seria limitat en el temps i en l'espai. No podria estar-se aquí tota la vida. Per això crida uns col·laboradors. Els instrueix i els forma no només intel·lectualment, sinó també vivencialment. Comparteixen uns tres anys de vida amb Ell. L'ascensió -l'Evangeli que llegirem diumenge- és el moment en què Jesús passa els poders i les responsabilitats als seus apòstols. Fins ara era El qui se'n responsabilitzava de tot. A partir d'ara hauran de ser els seus deixebles qui se'n facin càrrec. Jesús, però, en acomiadar-se dels seus deixebles els dirà: "Jo sóc amb vosaltres dia rere dia, fins a la fi del món". Amb això els voldrà dir que no estaran sols, que el seu Esperit serà amb ells a tothora.

Pregària

En un lloc solitari de la costa hi vivia un pobre pescador amb el seu fill. Quan el pare sortia a la mar a pescar el noi es quedava sol, no sabia què fer: prou anava als pobles dels voltants o a les masies de terra endins, però en tornava molt trist. Tota la gent d'allà parlava un llenguatge diferent i ni ell els entenia ni els altres el comprenien.

Com era això? Doncs, veureu: el petit pescador els parlava de com tirar les xarxes per obtenir una pesca més abundosa, de tempestes amb enormes, enormes onades, de la calma de la mar després de la tamborinada. Però la gent de terra endins se'l mirava sense entendre'l, perquè ells només sabien conrear els camps, segar el blat o plantar vinyes. I és clar, això era un altre llenguatge. Solitari, es passejava amunt i avall de la llarga costa, pensant en tot això i mirant com les onades s'estavellaven contra les roques, desfent-se en ramells d'escuma blanca.

Un dia descarregà una gran tempesta: el vent bufava irat i la pluja ho tapava tot amb un mantell negre i tenebrós. Al cap d'unes hores el cel s'aclarí i al capdamunt de la platja començà a aparèixer, tímidament, amb colors molt pàl·lids encara, l'Arc de Sant Martí.

El fill del pescador, encuriosit per saber on començava aquest arc meravellós, anà caminant, caminant, fins que, molt lluny, darrera unes roques cobertes d'algues verd-maragda hi trobà una petxina de cristall blau d'on sortien radiants els set colors del camí que mena al cel. Sense pensar-s'ho gaire s'hi va enfilar i, a mida que anava pujant, els colors apareixien més i més brillants.

A l'altre cap, però, de l'Arc de Sant Martí, un poderós rei regnava des del seu palau, envoltat per un immens jardí que vorejava la costa. El fill del rei també s'enyorava molt en aquell castell, ja que no entenia la parla dels súbdits del seu pare, ni ells tampoc el comprenien. Que per què? Doncs, veureu: Ell els parlava d'un regne, d'una casa amb moltes estances, d'un rei de tots els reis i d'un pare que els esperava amorós. Però la gent, acostumada com estava de ser tractada com a servents i com a esclaus no l'entenièn. Qui els havia d'estimar? Qui els oferiria un regne?

Pensant en tot això, el príncep es passejava per la costa, recollint corals i pedres de colors que les onades deixaven sobre la sorra blanca.

També allà descarregà la paorosa tempesta i quan per fi els núvols s'esqueixaren, el príncep velé que, al final de l'immens parc, a la vora de la mar, començava a aparèixer, molt tímidament encara, l'Arc de Sant Martí. Encuriosit, caminà i caminà per veure d'on sortia. I heus ací que, amagada entre uns corals, hi trobà una meravellosa petxina de cristall blau d'on sortien set feixos de llum, talment set caminets cap al cel. Sense pensar-s'ho gens ni mica, el príncep s'enfilà i caminà cel amunt i com més amunt anava més brillants i lluminosos eren els colors. Quan ja era gairebé al capdamunt de l'Arc va veure que per l'altre costat un noiet, que semblava ser un pescador més o menys de la seva edat, s'afanyava també per arribar-hi. Val a dir que se'n va alegrar molt, perquè, de debò que allà dalt, tot sol, començava a sentir ja una mica de basarda.

Al petit pescador li passava el matelx i, en estar a prop l'un de l'altre, es van fondre en una forta abraçada. Després s'assegueren sobre l'Arc de Sant Martí i explicaren les seves experiències de com, enmig de tanta gent se sentien tan sols i no es feien entendre.

Mentre enraonaven, contemplaven el món als seus peus, tan formós i brillant, tan net i florit després de la pluja, com acabat de crear. De sobte bufà el vent i els embolcallà una finíssima rosada de mil minúscules gotes barrejades amb unes llengüetes de foc que amaraven tots els seus sentits. Sentien una joia immensa en els seus cors i tota la por i l'angúnia s'havien esvaït.

Mai no van saber quant de temps van passar asseguts dalt de l'Arc, però tot d'una s'adonaren que els colors, lentament, anaven empal·lidint. Aleshores ompliren les seves petxines de rosada i petites flames, es tornaren a abraçar fortament i cadascú es deixà lliscar per l'Arc fins al lloc on l'havien trobat. En posar els peus a terra, l'Arc va desaparèixer, i tant el príncep com el pescador se'n tornaren cap a casa.

I, oh meravella! des d'aquell moment entengueren la parla de tots els vilatans, dels pagesos de les masies i dels súbdits del rei. I una cosa més bona, encara!

Tothom els entenia a ells! I van quedar meravellats!
Tant el príncep com el pescador, cadascun per diferents camins, van sortir plens d'entusiasme per explicar a la gent les meravelles que havien viscut i anaven contestant les preguntes que els feien, i tothom els entenia en la seva pròpia llengua.

I també diuen que si algun dia estaven cansats i se sentien defallir, només calia posar-se la petxina de l'Arc de Sant Martí sobre el cor i aquella pluja, feta de mil petites gotes i de flames ardents, els donava forces per seguir endavant portant arreu la Bona Notícia. I una veu amorosa els deia:

**"JO SERÉ AMB VOSALTRES DIA RERA DIA FINS
A L'ANUNCI DE LA FI DEL MÓN"**

Missa Familiar

Dissabte 25 de Maig

Introducció

Nosaltres podem veure les coses gràcies als nostres ulls. Ells ens permeten veure-ho tot. És a través d'ells que podem veure com surt el sol, o com un ocell aixeca el vol, o els estels brillen en el cel, o... (podem demanar als nois i noies, quines coses boniques podem veure amb els nostres ulls). Nosaltres, però, no som capaços de veure'ns els ulls, si no fos pels miralls no seriem capaços de veure de quin color són els nostres ulls. Us heu fixat quina cosa més estranya? Amb els nostres ulls ho podem veure tot...menys els nostres ulls.

Doncs bé, l'Esperit Sant és quelcom semblant als nostres ulls. L'Esperit ens ajuda a veure amb els ulls de l'amor. Però, a l'igual que passa amb els nostres ulls, tampoc podem veure el nostre esperit.

Comentari de l'Evangelí: Jo 20, 19-23

La setmana passada, Jesús va demanar als seus deixebles que anessin per tot arreu ensenyant la gent a guardar tot allò que ell els va ensenyar. Els va confiar la responsabilitat de continuar la feina que ell havia començat. Quan Jesús els va encomanar aquesta tasca, de ben segur que es deurien preguntar: Què hem de fer? Com ho hem de fer?

Aquest diumenge celebrarem la festa de la Pentecosta; la vinguda de l'Esperit de Déu. Escoltarem com Jesús ressuscitat es presenta davant dels seus deixebles i els dona l'Esperit sant. Aquest Esperit serà qui els ajudarà a realitzar la tasca que Jesús els havia encomanat.

Si tenim l'Esperit de Jesús Ressuscitat en nosaltres, viurem units i serem solidaris els uns amb els altres; ens donarem el perdó i la pau...

Si actuem impulsats per l'esperit de Jesús, l'Esperit d'amor, farà seus els nostres gestos.

Pregària

L'Esperit del Senyor està en mi, m'ha enviat a:
consolar els qui estan tristos, guarir els qui estan malalts,
mirar els qui estan abatuts, ajudar els qui estan cansats,
recolzar els qui estan insegurs...

L'Esperit del Senyor està en mi, m'ha enviat a proclamar:
Feliços els pobres, feliços els qui pateixen fam, feliços els perseguits,
feliços els misericordiosos, feliços els pacífics, feliços els de cor obert i net,
feliços els qui ploren, feliços els qui pateixen injustícia...

L'Esperit del Senyor està en mi,
m'ha llançat al món per proclamar les coses
que només podem entendre els homes de bona voluntat.

Celebrar Pentecostés. Alvaro Ginel

Dissabte I de Juny

Introducció

Algun cop haureu llegit contes de fades, reis i princeses, en els quals el Rei d'un país envia el seu fill a cercar algun tresor; o algun element màgic per salvar el reialme de les urpes d'un drac, o d'un mal esperit, o d'una bruixa, ...

Us recordeu d'algun conte en el que passí això? (Si algun noi/a en sap algun el pot comentar breument).

Comentari de l'Evangelí: Jo 3, 16-18.

A l'Evangelí de demà diumenge sentirem com Sant Joan, l'evangelista, ens dirà que Déu ens estima tant que ens va enviar el seu fill únic. Ens va enviar el seu fill per poder-nos salvar. Ens dirà també que els qui creuen seran salvats i els qui no creuen seran condemnats. Amb això no vol dir que Déu només vulgui salvar uns quants, Déu ens vol salvar a tots, però només els qui creuen en Ell coneixen el camí que porta a la salvació. A veure si amb un exemple m'explico millor. Imagineu-vos que fem una excursió i hem fet dos grups. Els monitors us hem explicat a tots com arribar al cim de la muntanya que haureu de fer. Hi ha un grup que no ha parat de xerrar, de jugar, de fer tonteries, mentre els monitors explicàvem com s'hi anava. L'altre grup, però, ha escoltat amb atenció totes les indicacions que hem fet els monitors, que si es passa per un pont, després per un riu, ... Quin grup creieu que té més possibilitats de no perdre's pel camí i arribar al lloc? Creieu que els monitors volen que un grup es perdi? Doncs el mateix passa amb Déu. Ell va enviar el seu fill per salvar tots els homes, però hi ha un grup que no el va escoltar ni el vol escoltar; aquests seran els qui segons Sant Joan seran condemnats, perquè no coneixen el camí que mena a la salvació. Els qui el van escoltar i l'escolten seran els qui es salvaran, perquè saben quin és el camí que porta a la salvació. Ah!, però si coneixem el camí que porta cap al cim però no el seguim, tot cercant dreceres, tenim les mateixes possibilitats de perdre'ns que els qui no han escoltat!. No n'hi ha prou amb conèixer el camí, cal seguir-lo!

En la pregària d'avui, sentirem com el fill d'un rei, que s'estima molt un poble de formigues que hi ha dins el castell, decideix fer-se formiga per tal de salvar-les de les contínues catàstrofes que pateixen. Si l'escoltem amb atenció serem capaços de descobrir que el Rei, es refereix a Déu, que el príncep que es fa formiga és Jesucrist, i que les formigues som els homes. Escoltem-lo, doncs, amb atenció...

Pregària

Una vegada, hi havia un rei bo, honest com ningú, plètor i alegre, del qual era tot el que hi havia al món; estimava tothom i volia la felicitat per a tots els seus vassalls.

Aquest rei tenia un fill, ben plantat i de mirada clara -igual que el pare-, amb cor noble, ampli d'esperit: tot un cavaller. De totes les coses del reialme, la que més obsedia el bon fill del rei era un poble de formigues que tenia el niu en un racó dels soterranis del castell. Hores i més hores passava el fill del rei embadalit, mirant-se els esforços d'aquell minúscul poble que s'aferrissava a la vida:

apilotaven menjar en els seus rebostos, construïen els seus caus. Era un món extraordinari als ulls del fill. Més d'una vegada havia volgut ajudar alguna formiga a transportar el seu pesat gra de blat; no us penseu que s'ho deixessin fer gaire.

Amb el temps i a força d'escorcollar la vida d'aquell món, comprovà que les formigues eren força desgraciades i que llurs esforços resultaven inútils o desencaminats. Per això, s'anava pastant en el seu cervell d'home una fantàstica idea: per què un home no podria fer-se formiga d'aquell niu i, amb la seva intel·ligència, fer veure a aquells menuts éssers el que era la vida de debò, el que valien, el que podien? De fet, hi havia dificultats que serien vençudes amb escreix si una intel·ligència humana pogués conviure amb elles; fins i tot s'adonarien que llurs mals de cap eren ben minsos...

Quan, a l'hivern, el sol es tenyia de plom i els núvols deixaven anar l'aigua fins que traspuava per les parets del soterrani del castell, el cor del fill, velent allò, s'anava enxiquint, enxiquint: es tornava tan petit com un cor de formiga. Veia com els soterranis del castell quedaven xops i inundats, i ponts i carreteres i camins i valls i cases del formiguer, tot era u amb l'aigua. Pobre poble!, quines corredisses, quina dissort! Si almenys sabessin veure quant a prop tenien la salvació! Si un home pogués parlar llur llenguatge! Tan fàcil com fóra de marxar a una altra banda, o tan sols fer el niu al racó més eixut de l'estança. Tan fàcil com fóra que s'organitzessin, que s'ajudessin, que fossin germans!

L'únic que podia, però, era anar deixant fulles seques i petits troncs, vaixells salvadors de més d'una formiga.

El fill del rei prou cridava:

-Germanes formigues, jo vinc a ajudar-vos, us vinc a salvar; mon pare té altres estances.

Res, ni cas.

Es presentà al rei, son pare:

- Pare, vull ésser formiga, vull baixar al seu món, deixar d'ésser rei. Faré allò que calgui, la tasca ben feta. Les salvaré totes. No m'ho deixeu fer?

- Fill meu -digué el pare-, ja saps com desitjo el bé i la vida del reialme. És la meva voluntat: vés i estima!

El rei, aquell dia, plorà.

I un formigueta més, ben plantat i de mirada clara, nasqué aquella nit a l'inhòspit món dels soterranis. Una formiga xica, pobra, noble i d'ulls nets. Amb un cor ben ample -com d'home- perquè hi cabessin tots els formiguers.

Formiga entre formigues, anava creixent. Formiga treballadora, aprengué a guanyar-se el pa; i aprengué tot allò que s'aprèn quan s'està obert al treball i a l'amor.

Des de jove, quan al cor bullen bells somnis, ja va cridar amb veu forta. Deia que

el bon pare, que de tot era rei, volia el millor per a tot vivent, i desitjava que, lliures com eren, construïssin la seva llibertat en aquell castell.

A l'època de les pluges, treballà amb totes les seves forces per tal que els més febles no fossin enduts pels aiguats. Quantes formigues no foren alliberades aquell hivern! Quantes compartirien amb ell els seus anhels!

Heus ací, doncs, que aquell any no hi hagué tants de morts per causa de la pluja. El poble començava a ser feliç; anava descobrint, de mica en mica, que la germanor era una bona manera de tirar endavant en la convivència.

Mes no tothom ho veia així. Hi havia els caps del formiguer que no podien pas permetre que les formigues-poca-cosa s'organitzessin i es resolguessin els problemes en concòrdia; aleshores, quin paper hi farien ells, els nobles, la flor i nata? Pels diaris, pel carrer, en els mítings, a la seu del govern central, se sentirien frases com aquestes:

- Això és intolerable! Què s'han cregut! Les poca-cosa per treballar, i nosaltres per organitzar.

- On s'és vist? Formigotes, us construïm graners, us els omplim de menjar, no us deixem morir de gana, i ara dieu que tots som iguals? Només ens faltava sentir aquesta! Deixeu-vos d'utopies. I, si voleu ser felices, treballeu el doble!

Les formigues-poca-cosa no en felen pas cabal, i la classe alta del formiguer estava preocupada. Veien que, amb la paraula d'aquell babau, es trastocava tota l'organització social que des de sempre havia tingut el niu.

Les grans formigues-adoradores s'explicaven:

- ¿No hi ha hagut sempre -i així ho ha fet Déu des del principi- formigues-reines i formigues que han d'obeir, formigues-amos i formigues-treballadores i formigues-soldats i formigues-pobres? Si heu estat creades diferents, ¿amb quina autoritat, aquesta formiga jove i que no sabem d'on ve, vol capgirar la truita?

També les formigues-pensadores en parlaven tot rient:

- Ha, ha, quines idees, quins somnis! Voler canviar el formiguer! Diu que s'ha d'anar més enllà, que ens espera una altra vida a palau i que ja podem fer-la des d'ara. Què sap ell de tot això, si mai no ha obert un llibre? Què ens ha de venir a ensenyar, aquest!

Tots els nivells de govern del formiguer trontollaven. No es parlava de res més al gran consell:

- Això que diu aquest formigot, vol dir que no hem manat justament. Ens diu que no hi veiem més enllà de les antenes.

- Ha vingut a dur la guerra.

- És un perill públic.

- Cal acabar amb això.

La conjura estava feta.

Un dia, un escamot de formigues-soldats el van agafar i el tancaren a la presó temps i més temps. El seu bon pare s'acostava al niuet i li deia:

- Fill, si vols, pots tornar a esdevenir el que eres, el fill del rei.
- Ja ho sóc, pare; però ja he començat i vull restar per sempre fidel en aquest servei.

Hi hagué moments, per al príncep-formiga, de profunda solitud: no es vela entès ni estimat per les formigues, i allunyat del seu bon pare...

Passà el temps. El bon rei prengué una determinació que respectava el voler del fill i servia per deslliurar les formigues.

Succeí que, quan els soldats anaren a portar la minestra al presoner aquell dia, ells i els companys de captiveri el van veure pujar amunt, amunt, fins que un núvol el tapà. Els seus petits ulls no sabien descobrir la gegantina mà del pare enduent-se la formiga. Van dir que un núvol l'havia tapat enmig de molta remor.

Sabeu? La remor era que la veu del pare deia a son fill que, a la part alta i més formosa del castell, podria preparar un lloc per a totes les formigues. Per a les formigues, aquella veu sonava com un tro.

Ell ja no hi era, però quelcom de la seva presència feia esclatar en el cor de molts habitants del niu una gran esperança, i cridaven plens de goig:

- Quin amor tan gran que ens has tingut! Essent el Fill, has escollit ser una formiga per sempre.

Al niu se sentia dir:

- Anirem aviat dalt del castell, amb el Rei, que també és el nostre Pare, després de la gran lluita de la vida; bo serà que ja comencem a fer festa.

I les formigues que entenièn aquesta bona nova, cantaven i dansaven sense parar:

**Ja som lliures per sempre,
I tots per sempre germans!**

* * *

Jo no sé com deuen viure allà dalt, a les estances del castell, rei, fill i formigues. Costa tant de poder-s'ho ni tan sols imaginar... Però el meu petit cor de formiga s'obre amb esperança per aquest món que tenim a les mans i perquè un dia veurem aquell que dóna sentit a la nostra vida, al nostre estimar. Tenim un germà gran, ben plantat i de mirada clara. El veig a la part més alta del castell, "formiga" encara -fet home encara-, per l'amor que ens ha tingut.

Francesc Barrachina

Dissabte 8 de Juny

Introducció

El pa i el menjar en general, ens permeten de viure. Nosaltres ens els mengem i el nostre cos s'encarrega d'assimilar-los així es converteixen en energia per al nostre cos. Els pares sempre veïllen perquè els seus fills tinguin l'aliment necessari per viure. Un pare que no es preocupés per alimentar el seu fill seria un mal pare, oi?

Comentari de l'Evangelí: Jo 6, 51-58.

A l'Evangelí que escoltarem aquest diumenge, veurem com Jesús va voler ajudar-nos a entendre el que Ell volia ser per a nosaltres. Volia ser com el pa que mengem i ens dóna força per jugar, córrer, saltar, ... És clar que no és el mateix, però Jesús ens ho va dir així perquè l'entenguéssim. No ens podem pas menjar una persona, doncs ens dirà "Qui menja la meua carn i beu la meua sang, té vida eterna", però si que la podem acollir, fer-la present. Oi que quan ens estimem molt i molt una persona i ens sentim ben units a ella, sembla com si aquesta persona visqués i s'estigués amb nosaltres? La sentim present fins i tot quan no la veïem. Però encara que una persona ens estimi molt i faci tot el que pot per estar amb nosaltres, si nosaltres ens mantenim indiferents, no es podrà produir aquesta comunió. La comunió és sempre cosa de dues persones. Jesús ens ha dit que cada vegada que mengem el Pa consagrat és Ell mateix qui ve a nosaltres. No podem comprendre com pot fer-ho. Però creïem en el seu amor. Com que és Déu fa coses que no arribem a comprendre.

En el conte que tot seguit escoltarem, veurem com un dia un pagès troba un anell màgic, aquest anell donarà al pagès la força per superar-se dia a dia, igual que Jesús és per a nosaltres el Pa que ens dóna vida, el Pa que ens dóna la força per continuar cada dia estimant-nos més i més, el Pa que ens ajuda a fer que aquest món cada dia sigui una mica millor.

Pregària

Una vegada hi havia un pagès que no se'n sortia de guanyar-se la vida, tot i que es feia un tip de treballar des del matí fins al vespre.

Un bon dia, mentre s'estava assegut dalt del carro tot eixugant-se la suor del front i pensant en la seva pobra vida, vet-ho aquí que una bruixa va passar pel seu costat i li va dir:

- Jovenot, fas un posat ben desgraciat. Escolta'm bé! A dos dies de camí d'on ara et trobes, anant cap a llevant, trobaràs un avet, molt més gros que qualsevol altre arbre del bosc! Talla'l i faràs sort!

El pagès no s'ho va fer pas dir dues vegades! Al cap de dos dies de camí, ja es trobava davant del gran avet. I quan el va tallar, en va caure un niu, i un parell d'ous es van esclafar contra el terra. D'un d'ells en va sortir una àliga minúscula, i de l'altre en va caure un petit anell d'or. Davant dels ulls esbatanats del pagès, l'àliga començà a créixer i créixer, i li va dir:

- Tu m'has alliberat! Per poder-t'ho agrair, et dono aquest anell màgic. Si el fas girar al voltant del teu dit mentre pronuncies un desig, seràs escoltat! Però vés amb compte, només tens dret a un sol desig. Així, doncs, tria'l bé!

Ràpidament el pagès es posà l'anell al dit, i l'àliga emprengué el vol. De retorn a casa, en passar per una vila, el pagès va veure un joier assegut davant la seva botiga. I li va ensenyar l'anell que portava.

- Oh! -va dir el botiguer- aquest anell no val res. Ni tan sols és d'or!

El pagès es posà a riure, i va explicar al joier que es tractava d'un anell màgic, que tenia molt més valor que no pas totes les seves joies juntes!

El joier era cobdiciós i astut. En sentir el que deia el pagès, li va dir:

- Un home com tu podria molt ben ser que em portés bona sort. Accepta ser el meu convidat per aquesta nit!

I va oferir al pagès, a més a més d'una pila de bones paraules, un vi deliciós i un sopar excel·lent. Però en arribar la mitja nit, s'esmunyí a l'habitació on dormia el pagès i li robà l'anell màgic, tot canviant-l'hi per un altre, dels més senzills que tenia.

L'endemà al matí, quan el pagès ja havia marcat, el joier, impacient, es va tancar a la seva botiga. Va girar l'anell al voltant del seu dit gros i va dir:

- Jo voldria... cent mil peces d'or!

De cop i volta es va trobar sota una pluja d'or, estomacat per pesants i brillants peces. Tot i que s'hi esforçà de valent, va morir colgat sota una gran pila d'or.

Mentre això passava, el pagès va arribar a casa seva. I molt content va ensenyar l'anell a la seva dona i li va explicar tot el que li havia passat.

- Tenim la sort amb nosaltres -li va dir-, però cal que ens hi pensem molt bé abans d'expressar el nostre desig.

Tot seguit, la dona va proposar:

- Podríem demanar el camp d'allà baix, aquell pel mig del qual hi passa el rierol.

- Oh, i tant que podríem demanar-lo -contestà el marit. Però, amb una mica de sort i molt de treball, podríem comprar-nos-el nosaltres mateixos d'aquí a un any.

I es posaren a treballar molt durament. A la tardor següent, la seva collita va ser tan bona que van poder comprar aquell tros de terreny per on passava el rierol.

- Ho veus! -digué el pagès-, ara tenim el petit rierol, i encara ens queda el nostre desig!

Però la dona va tenir una altra idea: li agradaria tenir una vaca, i també un cavall, per què no?

- Dona estimada -li digué l'home-, no malmetem el nostre desig per tan poca cosa. Treballant podrem guanyar prou diners per a comprar-los!

Al cap d'un any, amb prou feines, tenien una vaca i un esplèndid cavall. El pagès, molt content, agafà la mà de la seva dona i li digué:

- Mira, ja ha passat un altre any i encara disposem del nostre desig!

Però la dona començava a neguitejar-se. Tenia moltes ganes de provar l'anell màgic.

- No l'entenc gens ni mica! -li va dir-. Abans sempre et planyies que et faltava això o allò. Ara que podríes tenir-ho tot per art de màgia, et baldes treballant.

- És veritat -va reconèixer el pagès-. Però encara som tan joves, i la vida és tan llarga... No te n'oblidis: només tenim dret a un sol desig! Pot ser que vingui el dia en el qual en tinguem necessitat de veritat. A més a més, vivim molt millor des que tenim aquest anell màgic!

I els anys van anar passant. Els van néixer fills, i van créixer, feliços i gaudint de

bona salut. Mai no els mancava el gra. Sovint, a la posta del sol, el pagès s'asseia al portal de casa seva, baldat però content, saludant afectuosament tothom qui passava per allà.

De vegades, quan el pagès i la seva dona estaven sols, tornaven a parlar de l'anell màgic. A la dona encara se li van acudir noves idees, però el pagès sempre li contestava: la vida és llarga, guardem-ho per a una millor ocasió!

Va acabar per anar-ne parlant cada vegada menys. I, tot i així, almenys vint cops al dia, el pagès feia girar l'anell al voltant del seu dit. Però mai, mai, no pronunciava cap desig.

Van passar trenta anys, i també quaranta. El pagès i la seva dona ja s'havien fet molt vellets. Els seus cabells eren tan blancs com la neu. El desig mai no havia estat pronunciat. I heus ací que, una nit, la mort se'ls emportà tots dos mentre dormien un son dolç i suau.

L'endemà, el fill gran va dir als seus germans i germanes:

- Deixem que el pare s'emporti aquest anyell a la seva tomba. Li van donar quan encara era molt jove, i l'apreciava molt. Per altra part, també la mare el tenia en molta estima. El secret d'aquest anell romandrà amb ells.

És així com el pagès va ser enterrat amb aquell anell que possiblement li havia portat molta més sort i felicitat que si hagués estat màgic de veritat.

Nancy Barron (Astrapí n. 124)

Traducció: Joan Busquets

Dissabte 15 de Juny**Introducció**

La por és el fruit de la desconfiança:

- Tenim por quan desconfiem de les pròpies capacitats.
- Tenim por quan ens sentim amenaçats per algú o per alguna cosa.
- Tenim por quan experimentem la inseguretat davant d'una situació que no podem controlar.

Quines són les coses que us fan por a vosaltres? (Demandar als nois/es que comentin allò que els faci por).

Comentari de l'Evangelí: Mt 10, 26-33.

A l'Evangelí d'aquest diuemenge, Jesús ens dirà que no tinguem por; que confiem en Ell i en el Pare. Jesús ens diu que el Pare del cel, aquell que és amor i ho pot tot, vetlla per nosaltres, es preocupa de nosaltres. "No tingueu por! Mireu els ocells. El Pare del cel es preocupa d'ells. A vosaltres us estima encara més. Valeu molt més que els ocells".

Però Jesús també ens dirà que no tinguem por de reconèixer Déu com a Pare, que no tinguem por de dir davant dels altres que som amics d'ell: "A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare. Però qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el meu Pare del cel".

La pregària que avui llegirem no és res més que la pregària que Jesús va ensenyar als seus deixebles quan li van demanar que els ensenyés a pregar: el Parenostre. Amb aquesta pregària, reconeixem que Déu és Pare de tots nosaltres. Escoltem-la amb atenció.

Pregària

Parenostre,

i et dic Pare perquè em sento fill teu,
perquè ets Pare meu i de tots els meus amics i amigues,
de tots aquells qui conec i de tots aquells qui encara no conec.

Tu que estàs en el cel,
i des d'allà estant vetlles per nosaltres nit i dia,
gràcies per caminar al nostre costat dia rera dia,
gràcies per no cansar-te de nosaltres.

Sigui santificat el vostre nom en nosaltres.

Que tot jo lloï la vostra obra,
que descobreixi la vostra presència
en les coses més senzilles de cada dia.

Vingui a nosaltres el vostre Regne.

Ajudeu-nos, Senyor, a construir aquell Regne
que vós mateix ens vàreu encomanar.

Un Regne d'Amor per a tots els homes,
un Regne de Pau per a tots els pobles,

un Regne d'il·lusió i esperança.
Faci's la vostra voluntat i no la nostra,
ací a la terra com es fa en el cel.
Confiem en Tu.
Sabem que desitges el millor per a nosaltres,
però a vegades passa que els teus plans i els nostres no coincideixen.
Aleshores ens pensem que ja no ens estimes.
Ajudeu-nos a ser-vos fidels en tot moment.

El nostre pa de cada dia,
deu-nos, Senyor, el dia d'avui.
Us volem agrair, Senyor,
el pa que cada dia posen els pares a taula.
Sabem que som uns privilegiats,
que no tothom té la mateixa sort que nosaltres,
doncs són molts els homes i dones,
nens i nenes que cada dia,
en un lloc o altre moren de fam.
També us volem agrair, Senyor,
el vostre Pa, el que ens oferiu en l'eucaristia,
com a símbol del vostre amor
i que alimenta el nostre esperit.

Perdoneu les nostres culpes,
així com nosaltres perdonem les dels nostres companys,
doncs sabem que ens equivoquem,
que no fem les coses com a tu t'agradaria que les féssim;
però tot i així, Pare, tot i fent-te enfadar,
vull donar-te gràcies perquè no ens has deixat d'estimar ni un moment.

No permeteu que caiguem en la temptació,
en la temptació de la mandra,
en la temptació de la comoditat,
en la temptació de l'egoisme,
en la temptació de la venjança,
i en totes aquelles temptacions que se'ns
presenten al llarg de tot el dia i que ens allunyen de Tu.

Ans lliureu-nos de qualsevol mal.
No permetis, Senyor, que ens allunyem del teu camí,
del camí de l'amor infinit.
Ajudeu-nos a superar els moments de feblesa
que ens porten per camins equivocats.

Amen.

Dissabte 22 de Juny**Introducció**

La vida creix quan la compartim. És com l'amor. Quan més en donem més en tenim. Intentaré posar-vos un exemple entenedor d'això que us acabo de dir. Tothom cerca constantment la felicitat. Potser ara vosaltres serieu molt feliços amb un gelat d'aquells tan bons. La vostra felicitat, però, duraria el temps que trigàrieu a menjar-vos-el (que no seria gaire). Ha estat una felicitat momentània, curta. Potser aquest matí, quan us heu llevat, heu ajudat la mare a anar a comprar, o heu parat la taula per dinar, o potser l'heu ajudat a fregar els plats del migdia, l'heu fet feliç. I com que veieu que la vostra mare està feliç, vosaltres també ho esteu. Aquesta felicitat és més duradora. I com més feliç feu la vostra mare, més feliços us sentiú vosaltres. Doncs això és el que al començament us deia amb allò de "Quan més en donem, més en tenim".

Comentari de l'Evangelí: Mt 10, 37-42.

Una cosa semblant serà el que aquest diumenge Jesús ens dirà. Quan llegim el començament de l'Evangelí, potser ens trobarem amb un Jesús excessivament exigent, molt radical, doncs ens dirà coses com "Qui estima el pare o la mare més que a mi no és digne de mi". Potser pensarem que això és una mica exagerat. Jesús ens ensenya a estimar de debò compartint la nostra vida i el nostre amor. Per això, aquell qui estima Jesús per damunt de tot i de tots és el qui més sap estimar, perquè estima com Jesús. És la recerca de l'amor més gran. Jo puc estimar molt els meus pares, però això no vol dir que sigui capaç d'estimar tothom. Si jo estimo molt Jesús, més que als meus pares, de ben segur que seré capaç d'estimar el pare i la mare, i aquell qui m'estima i aquell qui no m'estima, seré capaç d'estimar tothom. Tot allò que fem pels altres amb amor, Jesús ho acull com si li ho fèssim a ell, i ens ho recompensarà.

Estimar Déu sobre totes les coses comporta estimar-lo amb tot el meu ésser: mans, peus, cap, ... Si estimem de veritat Jesús, nosaltres serem per als altres les seves mans, els seus peus... Escoltem el que ens diu aquesta pregària.

Pregària

Crist no té mans;
només té les nostres mans
per allargar-les a aquell
qui ho necessita.

Crist no té peus;
només té els nostres peus
per caminar amb aquell noi
o aquella noia que sempre caminen sols.

Crist no té llavis;
només té els nostres llavis
per consolar aquell qui està trist.

Dissabte 29 de Juny**Introducció**

Quan a vegades algú ens confia els seus sentiments més íntims, allò que no explicaria a ningú, ens sentim afalagats. L'escoltem i confiem en ell. Aquesta confiança mútua farà créixer la nostra amistat. Però quan algú ens confia els seus secrets, els seus sentiments més íntims, és perquè espera que nosaltres li siguem autèntics i fidels per tal de guardar allò que ens ha volgut revelar. Rebre les confidències d'algú és la prova més gran de confiança que ens pot donar.

Comentari de l'Evangelí: Mt 11, 25-30.

A l'Evangelí d'aquest diumenge, escoltarem com Jesús dona gràcies a Déu per haver revelat les "seves confidències" als senzills: "T'enalteixo, Pare, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos". Aquells qui tenen un cor pobre i transparent són els únics que poden acollir i comprendre allò que Déu els vol revelar. Els savis, orgullosos i autosuficients no tenen capacitat per comprendre els secrets de l'amor del Pare del cel. Jesús, però, també ens convidarà a confiar-li les nostres preocupacions i els nostres sentiments íntims, així trobarem el repòs i la pau interiors.

La pregària que tot seguit llegirem ens vol ajudar a entendre que Déu només es revela en els senzills, en els pobres, ... només ells són capaços d'entendre'l. Escoltem-la amb atenció.

Pregària

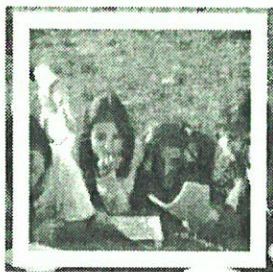
Jo havia demanat a Déu la força per obtenir l'èxit.
 Ell m'ha fet feble, a fi que aprengui humilment a obeir.
 Jo havia demanat la salut per fer grans coses.
 Ell m'ha donat la malaltia perquè faci coses millors.
 Jo havia demanat la riquesa per poder ser feliç.
 Ell m'ha donat la pobresa perquè pugui ser assenyat.
 Jo havia demanat el poder per ser apreciat dels homes.
 Ell m'ha donat la feblesa a fi que senti necessitat de Déu.
 Jo havia demanat un company a fi de no viure sol.
 Ell m'ha donat un cor a fi que pugui estimar tots els meus germans.
 Jo havia demanat coses que poguessin alegrar la meua vida.
 Jo he rebut la vida a fi que em pugui alegrar de totes les coses.
 No he rebut res del que havia demanat
 però he rebut tot allò que havia esperat.

Malgrat jo mateix,
 les meves pregàries no formulades han estat escoltades.

Jo sóc, entre els homes, el més abundantament omplert.

**Text anònim, gravat sobre una placa de bronze
 en un Institut de Readaptació de New York.**

MOVIMENT DE CENTRES D'ESPLAI CRISTIANS

Numància 149 - 151 08029 Barcelona

Telefon 410 01 00

■ Fundació Pere Tarrés